Kansanääni

Nro 1/08
Helmikuu - Maaliskuu

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero1,70 €
7. vuosikerta

Ihminen tärkeämpi pörssiä

Periksi ei anneta!

Stora Enson tehtaiden lopettaminen Kemijärvellä ja Summassa sekä tuotannon supistaminen Anjalankoskella riistävät toimeentulon sadoilta perheilta ja ajavat yli 1000 työntekijää kilometritehtaalle. Kunnon perustetta supistamisille ei ole annettu. Päättäjät ovat nostaneet kätensä pystyyn suuren rahan edessä. Kemijärvi-liike järjesti 4.2.08 suuren mielenosoituksen Helsingissä ja vei samalla terveiset päättäjille: “Ihminen ennen pörssiä,

Sivut 2,4 ja 16

Osuusliikkeestä vaihtoehto koville markkinoille

Osuusliike HOK-Elannon edustajiston vaali pidetään 22.2.-7.3.2008. Osuusliikkeen tehtävä on alusta saakka ollut tuottaa jäsenilleen edullisia palveluja ja jokapäiväisiä kulutustavaroita. Tänään kovan talouspolitiikan oloissa tämä tehtävä korostuu entisestään. Tehtävämme on turvata, ettei S-liikettä ja HOK-Elantoa lopeteta osuusliikkeenä, vaan toiminta turvataan vastapainona ylikansallisen rahan vallalle.

Katso Suomen Työväenpuolueen ja pienituloisten listan ehdokkaat nro. 961-987, sekä ohjelma. Ehdokkaat myös STP:n internetsivuilla http://www.tyovaenpuolue.org/

Keskiaukeama

Itämeren suojelulla on kiire

Samaa jalkaa ilmastopäästöjen kanssa lisääntyvät myös päästöt meriin ja ilmastomuutos ruokkii merien pahoinvointia. Parhaiten sen huomaa meille tärkeän Itämeren kohdalla. Fosforin ja typen päästöt rehevöittävät vedet ja ovat uhka mm. silakalle, jonka saaliit ovat laskeneet minimiin. Tänään keskitalvella Itämeren sisälahdetkin lainehtivat vapaina. Rannat kasvavat umpeen ja myrkylliset levälautat valtaavat vesiä. Ilmaston lämpenemisen seurauksena vieraat eliölajit uhkaavat tuhota meren perinteisen eliöstön.

Sivu 7

Sivu 2:
* Välikysymyskeskustelu Stora Ensosta paljastaa kaiken
* Stora Enso ja valtion omistajaohjaus

Sivu 3:
* Kuka maksaa laskun?
* Pelko ja jumalaton bisnes

Sivu 4:
* Stora Enso – kouluesimerkki globalisaatiosta

Sivu 5:
* Liiton suunta muutettava!

Sivu 6:
* 1918 kansalaissodan / luokkasodan pimeät kohdat selvitetään

Sivu 7:
* Miten Itämeren käy?
* Yhteistyön kuvioista HOK-Elannon vaaleissa

Sivut 8-9:
* HOK-Elannon vaaleista

Sivu 10:
* Oliko Lenin ”objektiivinen idealisti” vai dialektinen materialisti?

Sivu 11:
* Terveisiä työprikaatista Kuubasta

Sivu 12:
* Venezuelan yhdistyneen sosialistisen puolueen ohjelmaluonnoksesta

Sivu 13:
* Venäjän parlamentin vaaleista

Sivu 16:
* Kummallisia kysymyksiä Kemijärvellä
* Kansalaisliike vuokrankorotuksia vastaan Helsingissä

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki helmikuu 2008

Välikysymyskeskustelu Stora Ensosta paljastaa kaiken

Suomen liittyminen EU:hun v. 1995 merkitsi juuri sitä, mitä silloin arvelimme. Poliittiset päättäjämme, eli Suomen hallitus ja eduskunta eivät enää ole toteuttamassa Suomen kansan tahtoa, vaan toimivat suuren rahan ja kansainvälisten sijoittajien ehdoilla. Lyhyesti kiteytettynä hallitus ottaa politiikalleen raamit Brysselistä ja sisällön se ottaa EK:lta ja suurpääomalta, tässä tapauksessa Stora Ensolta.

Onhan ihmeellistä, että hallitus ei voi puuttua omistamiensa pörssiyritysten toimintaan, vaikka sillä olisi selkeä osakeenemmistö näissä yrityksissä. Tämä kelvottomuus kulminoituu pääministeri Matti Vanhaseen ja valtionyhtiöiden omistuspolitiikasta vastaavaan puolustusministeri Jyri Häkämieheen.

Tällaisella kelvottomalla politiikalla syödään niitä aluepolitiikan tuloksia, joita Suomessa saavutettiin 1960-80 luvuilla. Kemijärvellä voidaan aivan aiheellisesti todeta, että sen tehtaan minkä Urkki toi, sen Matti vei. Ei voi kuin ihmetellä sitä kuuroutta, mikä nykyisellä hallituksella on kansan mielipiteitä kohtaan. Kemijärven ja Haminan Summan tehtaat tulisi säilyttää käynnissä aivan aluepoliittisista syistä. Molemmat tehtaat ovat alueillaan keskeisiä työllistäjiä. Venäjän puutulleihin on turha vedota, puu maksaa, mutta sitä riittää kyllä Suomessa. Jos taas alalla on ylikapasiteettia, niin sitä pitäisi purkaa vähitellen ja omaa työllisyyttä vahingoittamatta. Joka tapauksessa nyt on nähty, kenen puolella hallitus on. Se on yksiselitteisesti kansainvälisten sijoittajien asialla ja aivan yhtä yksiselitteisesti kotimaan työllisyys merkitse sille mitään.

Välikysymyskeskustelu eduskunnassa taas paljasti koko poliittisen asetelman halvaantuneisuuden. Tässä tilanteessa, jossa opposition pitäisi pystyä kaatamaan hallitus, eduskunta ei siihen pysty. Johtavilla hallituspuolueilla Keskustalla ja Kokoomuksella on molemmilla eduskunnassa 51 kansanedustajaa eli yhteensä 102 edustajaa, joten oppositio ei mitenkään pysty saamaan enemmistöä epäluottamuslauseelleen, kun valtapuolueiden puoluekuri pitää ja kaikki saadaan paikalle ratkaisevassa äänestyksessä. Vihreät ovat myös mukana hallituksessa. Kansanedustajia heillä on 14. Vaikka vihreät äänestäisivät hallitukselle epäluottamuslausetta, ei sekään riittäisi. Melkein surkuhupaisa oli vihreiden Erkki "susi" Pulliaisen esittämä puolueensa saatepuheenvuoro. Pulliainen haukkui hallituksen politiikan aivan lyttyyn, mutta esitti kuitenkin puheenvuoronsa lopuksi "normaaliin päiväjärjestykseen" siirtymistä.

On aivan varmaa, että Keskusta tulee saamaan siipeensä Vanhasen politiikasta. Demarit saivat jo palautetta äänestäjiltä viime eduskuntavaaleissa katsottuaan sivusta Voikkaan paperitehtaan lakkauttamista ja hyväksyessään omaisuus- ja varallisuusveron poiston. Seuraavaksi kellot soivat Keskustalle, jossa Matti Vanhasen "aluepolitiikkaa" ei hyvällä katsota. Miten tuo tulossa oleva protesti ilmenee, jää vielä nähtäväksi.

Kokoomus sen sijaan ei kärsi. Sen imagona on aina ollut omistavan luokan, hyvätuloisten ja pääomapiirien etujen ajaminen. Jos Kemijärvellä ja Summassa jää tuhatkunta työttömäksi, niin mitäpä se aitoa ja pesunkestävää kokoomukselaista liikuttaisi.

Tilaan Kansan äänen

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta on 15€.

- ❑ Olen maksanut tilaushinnan 15 €
- ❑ Maksettu tilille OKO 554114-227966
- ❑ Lehti laskuttaa

Sukunimi Etunimi

Lähiosoite Postinumero ja -paikka

Tilaus postitetaan os. Kansan ääni PL 780, 00101 Helsinki.
Puhelintilaukset 040-5643205 tai 050-5884159

Stora Enso ja valtion omistajaohjaus

Juhani Tanski

Olipa kerran suomalainen puunjalostusyhtiö Enso-Gutzeit, josta myöhemmin yhdistyttyään ruotsalaisen Stora AB:n kanssa tuli Stora Enso - Euroopan suurin ja maailman kolmanneksi suurin metsäteollisuusyhtiö sekä maailman suurin paperin- ja kartonginvalmistaja. Näin alkavat sadut, mutta tämä tarina on tosi.

Tarinan uskomattomin vaihe alkoi Mustana torstaina 25.10.07, jolloin Stora Enso ilmoitti aikovansa sulkea Suomessa Kemijärven sellutehtaan, Summan paperitehtaan ja yhden paperikoneen Anjalankoskella. Kaikkiaan Suomessa jäisi vaille työtä yli 1000 paperityöläistä. Nämä yhtiön järjettömät suunnitelmat tulivat yllätyksenä kaikille. Stora Enson johto antoi virheellistä tietoa mm. tehtaan kannattavuudesta ja sähkötaseesta. Hesarin taloustoimittaja **Jyrki Iivonen** kertoi 27.10. kolumnissaan, että tehdas on varsin kannattava. Kun Stora Enson tuottotavoite sijoitetulle pääomalle on 13 %, Kemijärvi on ylittänyt tavoitteen jo monta vuotta. Hesarin mukaan Kemijärven sellutehdas on vuosina 2001–2005 pönkittänyt konserniavustuksina Stora Enson muita tehtaita lähes 70 miljoonaa euroa. Stora Enso onkin tarjonnut tehtaan lakkauttamisen pääsyyksi Pohjois-Suomen uhkaavaa puupulaa. Jyrki Iivonen jatkaa: "Samassa rytäkässä Kemijärven lakkauttamisen yhteydessä Stora Enso lopettaa Ruotsissa sijaitsevan Norrsundetin tehtaan, jota ruokitaan Baltian maista hankitulla raaka-aineella. Baltian puu on paljon kalliimpaa kuin Lapin puu. Asiantuntija-arvioiden mukaan Stora Enson johto halusi ensi sijassa lopettaa Norrsundetin, mutta tasa-painosyistä jotain piti uhrata myös Suomesta."

Välittömästi yhtiön ilmoituksen järjestettiin pari mielenosoitusta ja perustettiin Massaliike puolustamaan taloudellisesti kannattavan ja teknisesti hyvässä kunnossa olevan Kemijärven sellutehtaan toimintaa.

Valtion omistajaohjauksesta vastaava ministeri **Jyri Häkämies** on koko lopettamispäätöksen jälkeisen ajan toistanut, ettei valtio suuromistajanakaan voi puuttua Stora Enson politiikkaan. Samaa on tänä vuonna alkanut toistaa pääministeri **Matti Vanhanen**. Vanhanen kävi Kemijärvellä ilmoittamassa, että sellutehdas todella loppuu. Massaliike vastasi, että se perustaa Kemijärvelle uuden sellutehtaan vanhan viereen – sellaisen, joka tuottaa sekä sellua että biopolttoaineita, biodieseliä ja etanolia. Ideaa asettui tukemaan työministeri **Tarja Cronberg** (HS 10.12.07). Uuden tehtaan kannattavuus tulisi Massaliikkeen mukaan olemaan hyvä, sen suunnitelmat ovat selvät ja myös rahoitus on valmiiksi katsottu. Suunnitelma uudesta tehtaasta olikin Hesarin nettisivujen pääuutinen lähes koko päivän. Seuraavan päivän painetussa lehdessä se oli kutistunut pikku maininnaksi Vanhasen vierailujutun sisällä.

"

Kemijärven sellutehdas suljetaan, keksikää perusteet!"

Sellutehtaan henkilöstön tiedottaja Juha Pikkarainen kertookin, miten kevein eväin Stora Enso asiassa on liikkeellä. Toimitusjohtaja Karvisen yrittäessä perustella suunnitelmiaan hän hätääntyi silminnähden, koska hänen tietonsa tehtaan asioista ja Lapin puuvaroista olivat lievät. Stora Enson hallitus olikin ilmeisesti käskyttänyt firman johdolle "Kemijärven sellutehdas suljetaan, keksikää syyt!" Niiden keksimiseen joutuu käyttämään mielikuvitusta. Idea Kemijärven selluloosatehtaan lakkauttamisesta ei ole ihka uusi: sitä esitti jo 1995 Mandatumin silloinen toimitusjohtaja **Björn Wahlroos**. Miekkosen motiiveista ei ole tietoa – tehdas oli jo silloin liiketaloudellisesti ja aluetaloudellisesti kannattava.

Jokainen Stora Enson esittämä lopettamisen veruke on ammuttu alas. Puupula on osoitettu huu-haa-jutuksi. Kemijärven sellutehtaan sulkemisen syiksi kerrottiin Mustan torstain tiedotustilaisuudessa sekä yt-neuvotteluissa puupula ja pitkäkuituisen sellun ylitarjonta. Tehtaan väki ja Itä-Lapin puuraaka-aine on muka uhrattava isojen yksiköiden toimintaedellytysten turvaamiseksi. Metsäkeskuksen johtajan **Jukka Ylimartimon** mukaan Lapin hakkuut lisääntyvät tänä vuonna 1.4 miljoonaa kiintokuutiometriä eli juuri saman verran kuin Kemijärven sellutehdas puuta käyttää. Metsähallitus on ilmoittanut, että puuttumatta suojelualueisiin tai Keski-Lapin suojeluvarauksiin Pohjois-Suomen hakkuutavoitetta voidaan nostaa seuraavan 10 vuoden ajaksi 400 000 k-m3 vuodessa. Imatran tiedotustilaisuudessa 18.1.08 Stora Enson johto ilmoitti, ettei pitkäkuituisen sellun ylitarjonta ole syy lopettaa Kemijärven sellutehdas.

Kun on todistettu, että Kemijärvelle voidaan toimittaa puuta paljon nykyistä enemmän puuta, satusedät kertovat, että Kemijärven sellutehtaalla keitetty puu olisi käytettävissä muilla tehtailla: Lapin ja Koillismaan puun kuljettaminen etelään olisi kestävän kehityksen mukaista! Toimitusjohtaja **Jouko Karvinen** ei valehtele: hän on saanut vajavaisia tietoja. Vanhasen hallitus uskoo vielä yhtiön hihasta ravistettuja juttuja enemmän kuin sellutehtaan väen ja asiantuntijoiden asiaperusteita. Järki on uusiutuva luonnonvara ja jostain varmasti vielä muutama järjenhiukkanen tipahtaa senaatintorin tienoille ja Arkadianmäelle. Tosiasioiden valossa yhtiön osakkaiden ja hallituksen on helppo perua sulkupäätös.

Kemijärven selluloosatehdas menestystarina: tehdas on kannattava, raaka-aine tulee Itä-Lapista, se on poistanut Itä-Lapista puunkorjuun nolla-aluetta sekä parantanut työllisyyttä 1960-luvulta lähtien

Kemijärven sellutehtaan merkitys bioenergian tuottajana

EU komissio nosti Suomelle asettamaansa tavoitetta uusiutuvan energian osuudesta 38 prosenttiin vuoteen 2020 mennessä. Tavoitteen saavuttamista teollisuus pitää kalliina. Stora Enson pörssitiedote 17.1.08 sisälsi virheellisiä tietoja, joita yhtiö ei ole korjannut. Kemijärven sellutehtaan lopettamisen väitettiin **vähentävän** yhtiön sähkönkulutusta **140 GWh**. Totuus on päinvastainen: tehtaan energiatase on yliomavarainen ja se myy energiaa 50 GWh/v, mikä riittää 1400 - 1950 normaalikokoisen suorasähköllä lämmitettävän omakotitalon tarpeisiin.

Stora Enson johto hukkuu Kemijärven sellutehtaan jätevesijärveen?

Kemijärven sellutehtaan jätevesijärvessä on 2,4 miljoonaa kuutiometriä jätevettä ja sen pohjassa on laskeutunutta sedimenttiä kenties saman verran.

Jatkuu sivulla 4...

Kuka maksaa laskun?

Pekka Tiainen

Heinäkuussa 2007 rahoitussektorin kuumemittarit alkoivat maailmalla nousta merkinnän hermostumisesta. Raha alkoi monilla pankeilla loppua ja piti lainata lisää nousevilla koroilla. Ongelma oli kehittynyt vuoden 2006 lopulta alkaen, kun vipuvelat olivat alkaneet kasvaa.

Vipuvelka tuli keskeisesti siitä, että oli luvattu ostaa korvausta vastaan omaisuutta ennalta määriteltyyn hintaan ja kattaa luottotappiot korvausta vastaan. Kun hinnan aleneminen tai luottotappion kasvu oli suurempi kuin saatu korvaus, syntyi menetyksiä.

Korvaus on vakuutusmaksu tappioiden varalle. Kun korvaus on pieni ja omaisuuden hinnan muutokset ja luottotappioiden kasvu suuri, jopa moninkertaisia saatuun korvaukseen verrattuna, tappiot voivat tulla jättimäisiksi.

14.2.2007 Financial Timesissa olleen taulukon mukaan pankkien kirjaamat omaisuuden arvonalennukset ja luottotappiot siihen mennessä olivat yhteensä 146 miljardia dollaria. Tästä puuttuvat Yhdysvalloissa kuntien luotoantoa vakuuttaneiden menetykset, joiden on arvioitu nousevan mahdollisesti 15-25 miljardiin tai suurempaankin summaan. Helmikuun 2008 arvio koko laskun mahdollisesta yhteissummasta liikkuu 400 miljardissa dollarissa, mikä vastaa 3 % Yhdysvaltain kansantuotteesta. Suomen pankkitukien kokonaissumma oli 10 miljardia euroissa eli noin 10 % kansantuotteesta eli se oli vaikutuksiltaan paljon suurempi talouden kokoon suhteutettuna. Rahasummissa kuitenkin nyt puhutaan summasta joka vastaa neljää kymmentä Suomen pankkikriisiä.

Koko lasku ei kohdistu Yhdysvaltoihin, vaan vaikutus on levinnyt. Esimerkiksi sveitsiläinen UBS-pankki on tehnyt 18,4 miljardin dollarin arvonalennukset. Ranskan Societas Generalen skandaalissa on puhuttu 4,9 miljardista dollarista. Saksan IKB-pankki on tehnyt kahden miljardin dollarin tappiot ja pelastettaneen pankkituella veronmaksajien varoilla. Useissa muissa maissa on tullut esiin ongelmia. Suurimmat ongelmat summiltaan ovat kuitenkin UBS:n ohella Yhdysvaltalaispankit, ykkössijalla Merill Lynch 24,5 miljardin alaskirjauksilla, lähellä sen perässä Citigroup ja sitten on sellaisia, joilla alaskirjaus on Suomen pankkikriisin kokoluokkaa aina yhtä pankkia kohden ja useilla on muutamien miljardien menetyksiä.

Ostajat liikkeellä

Vaikeuksiin itsensä ajaneet pankit ovat tulleet ostokohteiksi ja yrittävät myöskin pelastautua myymällä osakkeitaan. Singaporen, arabiöljymaiden ja Kiinan valtiolliset rahastot (Sovereign Wealth Funds) ovat liikkeellä suurin sijoituksin kuten myös Venäjä, mutta myös kilpailevat pankit. Vaihtoehto ovat konkurssit tai valtioiden pankkituki tai kansallistaminen, josta Englannissa ja Saksassa on puhuttu.

Omistuksen kaupasta oikeuksien ja velvoitteiden kauppaan

Suuri muutos 1990-luvulla ja 2000-luvun puolella on tapahtunut siinä, mikä on kaupankäynnin kohteena. Ennen kohteena olivat tavarat, kiinteistöt, osakkeet ynnä muu omaisuus. Tämän on rahoitussektorissa korvannut suuressa määrin se, että tehdään sopimuksia omistuksen siirtymisestä jonain tulevana ajankohtana sopimuksissa määritellyin ehdoin. Sopimukset ovat joko kahdenkeskisiä (puhutaan OTC-markkinoista) tai sellaisia, että sopimuksilla käydään kauppaa markkinoilla. Kaupankäyntiä markkinoilla välittävät sijoituspalveluyritykset, joita ovat pankit ja pankkiiriliikkeet.

Optiot ovat yksi ryhmä tällaisia sopimuksia. Osto-option ostaja on oikeutettu ostamaan kohde-etuuden, kuten osakkeen, jos niin päättää. Hän maksaa oikeudestaan korvauksen. Vastapuoli on asettaja, joka saa tuon korvauksen ja toimittaa kohde-etuuden, jos ostaja niin haluaa. Myyntioption ostaja taas ostaa oikeuden myydä osakkeen tai vaikkapa kiinnityspaperin. Tämä kiinnityspapereiden myyntioikeus entiseen hintaan on keskeinen osa Yhdysvaltain luottokriisiä. Ostovelvollinen joutuu maksamaan täyden hinnan kiinnityspaperista, jonka arvo on alentunut enemmän kuin hänen saamansa korvaus, vakuutusmaksu. Kyse on periaatteessa samasta asiasta kuin osakeoptiossakin, osakkeen sijaan vain on kiinnityspaperi. Viime kuukausien kriisissä on koko ajan kyse tästä samasta asiasta. Kohdeetuus vain on eri tapauksissa eri, osake, kiinnityspaperi tai jotain muuta.

Koska kyse on tulevaisuutta koskevista sopimuksista, oikeuksista ja velvoitteista, sopimusehtojen keskeinen kohta on hinnan määrittely. Puhutaan johdannaisista. Ajatus on se, että hinta ja muut sopimusehdot johdetaan kulloinkin määritellyllä tavalla kohde-etuuden hintakehityksestä. Siitä nimitys johdannainen (dervatives, derivatiivi). Siksi tällä hetkellä on kyse ennen kaikkea johdannaismarkkinakriisistä ja sen vaikutuksista.

Tulevan hinnan määrittelyyn sisältyy myös riski. Tämä on asian ydin. Kyse on samankaltaisesta asiasta kuin esimerkiksi ensimmäistä maailmansotaa edeltäneistä vakuutuksista sodan varalle. Kun sota tuli, vakuutusmaksut eivät riittäneet kattamaan sotavahinkoja, jolloin sotavakuutusta harjoittaneet yritykset menivät konkurssiin. Riski oli kasvanut suureksi ja aiheutti niin suuria menetyksiä, että vakuutusmaksut eivät riittäneet. Vastuun ja maksun suhde ylitti maksukyvyn, kuten nyt monilla luottojen takaajiksi lähteneillä pankeilla tai niin sanotuilla suojaus- tai vipurahastoilla.

Sitten kun pankeilla, pankkiiriliikkeillä ja suojausrahastoilla jäävät vastuut hoitamatta, haetaan maksajaa. Alun perinkin on pyritty asiat järjestämään niin, että toiminnan riskit on siirretty muille. Jos riskit kuitenkin aiheuttavat menetyksiä, katetta haetaan veronmaksajilta, asiakkailta, henkilökunnalta vähennyksin ja etuuksia leikkaamalla ynnä muualta. Toisenlainen lasku aiheutuu siitä, että johdannaisluottokriisi on jo nyt aiheuttanut luottohanan pienentämistä etenkin Yhdysvalloissa. Siksi velkaantumalla ylläpidetty ostovoima on alentunut ja se on pysäyttänyt talouskasvun. Pitkälti on ollut kyse siitä, että heikkoa tulokehitystä on joudutu paikkaamaan velkaantumalla mutta se ei onnistu enää entiseen malliin. Kun luottojärjestelmän optiovakuuttajat ovat vaikeuksissa, rahan lainaksi pumppaaminen optiovakuuttamisella ei enää onnistu.

Näkyykö Suomessa

Virallinen totuus on ollut, ettei ongelmia ole Suomessa sen jälkeen kun pankkikriisistä selvittiin ja säästöpankit jaettiin muille kun tappiot oli ensin katettu veronmaksajien varoilla. Virallisen totuuden alta paljastuu kuitenkin muita totuuksia.

Iso kysymys oli, kun Pohjola osti Conventumin 2000-luvun alussa.

Jatkuu sivulla 4...

Pelko ja jumalaton bisnes

Pelko on asia, jolla tehdään jumalatonta bisnestä. Arkipäivän pelot rahan riittävyys, työpaikan, terveyden, asunnon ja muun sellaisen menetyksen pelko ovat joka hetki läsnä. Niiden miettiminen on kapitalismin kannalta vaarallista. Siksi koko kapitalistinen maailma, Yhdysvallat edellä, EU ja muut perässä, kaunistelee arjen todellisuutta ja synnyttää toisenlaisia pelkoja. Sellaisia, jotka eivät ole vaaraksi mielettömiksi kasvaneille ja kasvaville voitoille. Ja vielä parempi, jos pelosta on kapitalisteille hyötyä, jos se tuottaa voittoa.

Kapitalisti ovat selvinneet kolmesataa vuotta kekseliäisyytensä ansiosta. Siihen on aina kuulunut pelko, jopa hysteria. Niillä on halittu maailmaa. Monet tietävät kuinka Euroopassa 30-luvulla pelon aiheita olivat bolshevismi ja juutalaiset. 40-luvulta asti, erityisesti Yhdysvalloissa, pelättiin kommunisteja ja synnytettiin kauhua Neuvostoliiton atomipommista. 90-luvulla saatiin aikaan terrorismin pelko ja hyökkäys Irakiin. Pelko vahvistui, kun vielä tuhottiin New York kolme pilvenpiirtäjää ja kun koko tapahtuma kuvattiin ja näytettiin TV:ssä koko maailmalle.

❑ ❑ ❑

Islamterrori ei kosketa kaikkia, vaikka sillä on yritetty rakentaa globaali pelonilmapiiri. Ilmaston lämpeneminen ja jäätiköiden sulaminen koskettaa kaikkia, pelottaa ja surettaa myös meitä maailman laidalla elävien pienen pientä joukkoa. Se on uudenlainen pelonilmapiiri. Ilmaston lämpenemisessä kansainväliset suurkapitalistit ovat nähneet markkinaraon, kun kaikki vauvasta vaariin ovat siitä huolissaan. Siksi, muutamaa suomalaista lukuun ottamatta, todella suuren rahan bisnesmiehet hierovat käsiään.

EU on suuressa viisaudessaan hyväksynyt komissionsa puheenjohtajan **Juan Manuel Barroson** energiapaketin. Juan Manuel toitotti EU-parlamentissa, että sen hinta on vaivaiset 3 euroa viikossa EU:n asukasta kohden. Sillä tasaisen vuosikasvun mukaan EU kerää kymmenessä vuodessa huikean 500 miljardin euron potin. Sitä seuraavan kymmenen vuoden aikana, jos hinta jää 3 euroon, potti kasvaa 670 miljardilla eurolla.

Herrat ja rouvat hallituksessa superministeri **Mauri Pekkarisen** johdolla huusivat kuorossa hyvä, hyvä, hyvä! Raskas- ja energiateollisuus eivät olleet yhtä mielissään, sillä ne joutuvat ostamaan päästöoikeuksia monen miljardin edestä. Se heikentää kilpailukykyä. Hintoja on nostettava jättivoittojen takaamiseksi. Teollisuus näkee, että Suomea on kohdeltu kaltoin, kun meidän on maksettava muun maailma kohtuuttomista päästöistä sillä Suomi tuottaa jo nyt koko energian tuotannosta uusiutuvaa noin 28 prosenttia. EU kuitenkin vaatii, että se on nostettava 38 prosenttiin. Englanti tuottaa uusiutuvaa vain prosentin, joka on nostettava 15 prosenttiin eli vajaaseen puoleen meidän nykyisestä tasosta. Eikö olekin tolkutonta?

Valtion taloudellinen tutkimuslaitos, VATT, on tutkimusjohtaja **Juha Honkatukian** mukaan (HS 10.2.08) laskenut, että suomalaisten maksettavaksi tulee, ei kolmea vaan 10 - 13 euroa viikossa asukasta kohden, siis nelihenkiseltä perheeltä 160 - 208 euroa kuukaudessa. Siitä voi laskea, että kymmenessä vuodessa Suomen osuus olisi noin 21 - 27 miljardia euroa – neljä kertaa enemmän kuin herra Barroso selitti. Ne ovat miljardeja, jotka nyhdetään suomalaisen selkänahasta muka ilmastomuutoksen ehkäisemiseksi. Kun muuta ei ole kerrottu, niin lienee selvää, että miljardit valuvat vaivihkaa, tavalla tai toisella, kansainvälisen todellisen suurpääoman pohjattomiin säkkeihin!

❑ ❑ ❑

Kansainväliselle, todelliselle suurpääomalle ilmaston lämpeneminen on yksi lysti. Vai mitä voi ajatella siitä, että Yhdysvalloissa, jossa on maailman suurimmat yksityiset pääomat tuottaa maailman päästöistä 25 prosenttia, vaikka heitä on vain 5 prosenttia maapallon väestöstä. Heillä olisi kaikki ja muita paremmat mahdollisuudet vaikuttaa ilmaston lämpenemisen estämiseksi, mutta eivät vaikuta. Päinvastoin. Siitä muuta esimerkki.

Tämän päivän Yhdysvaltojen autoteollisuuden hittituote on Hummer henkilöauto. Se on ökypeli, joka kuluttaa bensiiniä 25 litraa satasella. Se sopii, sillä bensiini Yhdysvalloissa on todella halpaa, 0,46 euroa litra. Jos Yhdysvallat olisivat edes hivenen huolissaan ilmaston lämpenemisestä, se karsastaisi bensiinisyöppöjä autoja ja jarruttaisi bensiinin kulutusta nostamalla hintaa 0,90 eurolla litra. Siitä saadut dollarit voisi käyttää kaikkien päästöjen vähentämiseen. Mutta ei, kun ei!

Yhdysvaltojen aseteollisuus ja armeija ovat ilman saastuttajina todella törkeitä. Yksin sen armeijan kuluttaa 45 prosenttia koko maailman sotilasmenoista ja päästöistä. USA:n armeijan kulutus (2006) on 2,3 kertainen **koko Suomen kulutukseen** verraten ja päästöt sen mukaiset. Yhdysvaltojen armeijan kulut olivat 1 760 dollaria jokaista yhdysvaltalaista kohden. Kiinan sotilasmenot olivat vain 37 dollaria kiinalaista kohden. Erotus on joka suhteessa törkeä. Kun tähän lisätään aseteollisuuden lentokoneiden, laivojen, ohjusten, tutka-asemien, moottoriajoneuvojen ja muun aseistuksen tuotanto, niin armeijan saastepäästöt vähintään kaksinkertaistuvat.

Yhdysvallat kuluttavat energiaa ja aiheuttavat päästöjä suruttomasti. Ilmaston suojelu ei ole heidän murhe. Esimerkiksi yksi ainoa kaupunki, turhuuden markkinoita hallitseva Las Vegas, on fyysisesti kasvaa sen energian kulutus ja päästöt lisääntyvät huimasti, nopeammin kuin Suomi pystyy vähentämään päästöjä. Koko maailmaa valjastetaan energia- ja ilmastotalkoisiin. Ei USA:ta. Näiden talkoiden varjolla mm. tavallisilta EU-kansalaisilta bisnekseen kerätään kahdessakymmenessä vuodessa 1 170 miljardia euroa! Onko tässä tolkkua?

❑ ❑ ❑

Jos kansainvälinen yhteisö, EU etunenässä, olisi tosissaan, se panisi Yhdysvaltojen päästöt kuriin. Siitä ei ole mitään merkkejä.

Näitä taustoja vasten näyttää siltä, että ilmaston lämpeneminen on synnyttänyt pelon ilmapiirin, jolla rahastaminen voi osoittautua megaluokan hujaukseksi, asiaksi, jolla tehdään jumalatonta bisnestä.

Kai Kontturi

...Jatkoa sivulta 2

Stora Enso ja valtion omistajaohjaus

Tehdas käytti sellun valkaisuprosessissa klooria 28 vuotta. Pohjaan on muodostunut erilaisia hiilivetyjä, joista syntyy supermyrkkyjä. Järvi on suunniteltu puhdistettavan uudella aktiivilietelaitoksella, minkä toiminta edellyttää sellutehtaan käymistä. Se tarvitsee tehtaalta tulevaa lämpökuormaa ja riittävää biomassaa. Talvisin jätevesijärvi jäätyy eikä biologinen toiminta onnistu kylmässä vedessä. Aktiivilietelaitoksen lopputuote, bioliete, on voimassaolevan luvan mukaan hävitettävä toimivan tehtaan soodakattilassa.

Vaihtoehdot halutaan ohittaa

Massaliikkeen ja maan metsäalan ja kemiallisen metsäteollisuuden asiantuntijoiden esittämät vaihtoehdot sellutehtaan lopettamiselle on haluttu unohtaa. Stora Enson johto ja Vanhasen hallitus teeskentelevät olevansa umpikuuroja. Massaliike esittää, että sellutehtaan sulkemispäätös perutaan ja että puolueeton taho, esimerkiksi VTT, tutkisi Lapin puun erityisominaisuudet ja sen käyttömahdollisuudet kemiallisessa metsäteollisuudessa. Samalla tutkittaisiin puun ja biomassan korjuuseen ja kuljettamiseen liittyvät logistiset ongelmat.

Massaliike ja Helsingin herrat ja rouvat

Marraskuussa pieni lähetystö kävi eduskunnassa, pääministerin ja puolustusministerin pakeilla kertomassa puuvaroista, sellutehtaan hyvästä kunnosta ja kannattavuudesta sekä tehtaan lopettamisen aluetaloudellisista vaikutuksista. Vaatimus oli: Stora Enso peruu tehtaan lopettamisen tai myy tehtaan. Seurasi Itä-Lapin ministeriralli. **Mauri Pekkarinen**, **Kimmo Tiilikainen** ja Tarja Cronberg olivat uskovaisia: he uskoivat enemmän yhtiön tiedotteita kuin valtion omien virkamiesten eli Metlan, VATTin, TKK:n ja Metsäkeskusten "propagandaa".

Sellutehtaan rauhanomainen valtaus 3.1. yllätti täydellisesti paikallisjohdon. Sen poliisille esittämä tutkimuspyyntö oli lapsellinen paniikkireaktio.

Sitten sellutehtaansa tulevaisuutta puolustava massaliike osoitti mieltään 4.2.Helsingissä. 500 ihmisen kulkue marssi päätyi eduskuntatalon eteen. Lähes 30 000 nimen adressi luovutettiin päättäjille.

Mielenosoittajat toivat selkeät terveiset eduskuntaryhmille ja kuulivat näiden meriselityksiä. Sellutehtaan pääluottamusmies **Seppo Kenttäkumpu** varoitti, että kemijärveläiset eivät ala valheita kuuntelemaan ja kysyi, kenellä hallitus on töissä. Sellutehtaan henkilöstön tiedottaja **Juha Pikkarainen** ihmetteli, miksi selluntekijöiden on todistettava, että sellun tekoa Kemijärven sellutehtaalla kannattaa jatkaa. Miksi alan parhaita asiantuntijoita ei kuunnella?

Hallitusryhmät: Eihän me mitään, muuten vaan...

Keskustan **Hannes Manninen** söpötti, että valtion omistus ja äänet eivät yhtiökokouksessa välttämättä riitä valtion tahdon toteuttamiseen. Kokoomuksen **Kimmo Sasi** totesi, että valtiolla ei ole enemmistöä yhtiössä ja että eduskunta ei päätä sellutehtaan kohtalosta, vaan siitä päättää Stora Enson hallitus. Vihreiden **Anni Sinnemäki** totesi, etteivät vihreät "voi luvata ylimääräistä yhtiökokousta". Miksi pitäisi, kun Stora Enson seuraava normaali yhtiökokous on jo 26.3.

SDP:n **Jukka Gustafsson** lupasi eduskuntaryhmänsä puolesta, että demarit vaativat Stora Enson ylimääräistä yhtiökokousta koolle päättämään, että tehdasta ei suljeta. Kukaan ei uskonut; lupausta pidettiin hyvänä, mutta katsottiin, että demarit olivat hallituksessa vielä viime vuonna ja pyrkivät sinne uudestaan, joten he voivat vain urputtaa asiasta.

Massaliikkeen puheenjohtaja **Heikki Nivala** totesi, että Stora Enson johdon ja hallituksen kannattaa muistaa vanha kansanviisaus; jos mikään muu ei auta, kannattaa viimeisenä keinona kokeilla rehellisyyttä.

Stora Enso keikuttaa jo poliittistakin venettä ja on muodostunut pahaksi ongelmaksi hallituspuolueille. Se on saanut ne puolustuskannalle ja harjoittamaan suoranaista poliittista sumutusta.

"Jyri, Jyri, homman tyri" oli mielenosoittajien keskeinen iskulause. Suuri sinipohjainen banderolli "Hallitus on vankka, kätyrlauma sankka" kuvaa mielenosoittajien tunnelmia. Kaiken kaikkiaan mielenosoituksen tunnelma oli: "Luottamus hallituksen toimiin on mennyt, mutta periksi ei anneta". "Yhtiökokoukseen tullaan joukolla!"

"Omistajaohjaus" vai ajopuu Kemijoen koskessa?

Hallituksen ministerit eivät ole kertoneet, mitä "aktiivinen ja määrätietoinen" omistajaohjauspolitiikka Stora Ensossa on. Suomen valtiolla, Kelalla ja valtion eläkerahastolla on Stora Enson äänivallasta 35,1 %. Ministeri Jyri Häkämies on maininnut, ettei olisi reilua muita omistajia kohtaan, mikäli valtion käyttäisi voimakkaasti valtaansa.

Pääministeri on kieltänyt ministereitä kommentoimasta sellutehtaan asioita Jokuhan voisi vahingossa lipsauttaa tosiasiat. Hallituksen toimista tulee väkisin mieleen takavuosien TV-ohjelma "Valehtelijoiden klubi". Puheenjohtajan tehtäviä hoitelee **Helge Heralan** sijasta **Matti Vanhanen**.

Suomen valtio voi tulevassa yhtiökokouksessa pyörtää kannattavien tehtaiden alasajopäätökset. Valtio voi myös päättää tehtaan myynnistä. Todennäköisesti Kemijärven tehtaan lopettamispäätös tulee esiin yhtiökokouksessa 26.3. Mikäli edusmiehemme toimivat kuten ovat kansalaisille luvanneet eikä valtio vaadi lopettamista, yhtiökokouksen selkeä enemmistö säilyttää kannattavan tehtaan.

Kansainvälisen naistenpäivän tilaisuus
lauantaina 8.3.2008 klo 13.00
Hermannin kerholla, Hämeentie 67

Avaus: Timo Kangasmaa
Naistenpäivän puheenvuoro: **Rosa-Maria Keskivaara**
Venäjän työläisten tervehdys: **Jelena Skvortsova**
Ohjelmassa mtyös konnakööri ja Bertta Laine, SFT:n tervehdys
Kahvitarjoilu **Tervetuloa joukolla tilaisuuteen**

Järjestää: Hermannin Naiset, Sodan ja Fasismin Vastainen Työ sekä Kansan äänen järjestöt

Jatkoa sivulta 3...

Kuka maksaa laskun

Kaupasta syntyi Pohjolalle iso tappio. Pohjola joutui lopettamaan Conventumin. Viimeisenä vaiheena Pohjola lopetti vuonna 2004 Conventumin yhden osan, Conventum Pankkiiriliikkeen, joka harjoitti paljon johdannaistoimintaa. Pohjola oli joutunut pönkittämään pankkiiriliikettä 2,4 milj. eurolla, jotta sen varat yltäisivät toimiluvan edellyttämään vakavaraisuuteen. Taseen perusteella näyttää siltä, että pankkiiriliike teki sitten suuruusluokkaa viiden miljoonan euron tappiot arvopaperitoiminnassa ja paikkasi siten omaisuuttaan myymällä. Se sai sitten jonkin verran rahaa liiketoiminnan myynnistä ja kuittasi sillä osinkoina saamiaan avustuksia Pohjolalta. Varat olivat kuitenkin huvenneet ja jäljelle jäi osakepääoma. Puoli vuotta myöhemmin OKO päätti ostaa Pohjolan. OKO oli aiemmin vastustanut, että Pohjola ostaa Conventumin ja osti Pohjolan vasta kun Conventum oli ajettu alas. Tämä vyyhti on edelleen loppuunasti läpikäymättä, mitä tässä tapahtui kaiken kaikkiaan.

Myöskin on noussut uusia asioita, kuten Celeres-rahaston tappio, jossa näyttää olevan kytkentää Yhdysvaltain vipuvelkajohdannaisiin. Koko pankkisektori on aikamoisessa myllerryksessä ja aiheuttaa huolta.

Stora Enso – kouluesimerkki globalisaatiosta

Kemijärven ja Summan selluja paperitehtaiden nopea lakkautus on tehnyt Stora Ensosta kouluesimerkin kansainvälisen kapitalismin toiminnasta maailmassa. Globaali kapitalismi on Sora Enson avulla paljastanut hunnun peittämiä kasvojaan suurelle yleisölle. Ja epäinhimilliseltä nuo kasvot todellakin näyttävät. Ei siis ihme, jos globalisaatio haluaa verhoutua kaikkiin sateenkaaren väreihin sekä hyvinvoinnista ja työllisyydestä kertovaan runouteen.

Stora Enso oli v. 2007 maailman suurin paperin tuottaja; kolmanneksi suurin maailmassa ja Euroopan suurin puuteollisuutta harjoittava yritys. Stora Ensolla on teollisuutta 18 maassa. Suurimmat tehtaat ovat Suomessa, Ruotsissa, Saksassa ja Ranskassa. Myös Venäjälle Nizni Novgorodiin on suunnitteilla Stora Enson paperi- ja sellutehdas. Lisäksi Stora Enson ja brasilialaisen Aracruz Cellulosen yhteisesti omistamalle Veracel –yhtiölle valmistui Brasiliaan vuonna 2005 maailman suurin yksilinjainen selluloosatehdas, joka valmistaa 900 000 tn valkaistua selluloosaa vuodessa. Raaka-aineena käytetään eukalyptuspuuta.

Stora Enso on siis kaikella tavalla maailman laajuiset, globaalit mitat täyttävä osakeyhtiö. Sen toimintaorganisaatio ja toimintatapa antavat täsmällisen kuvan siitä, kuinka globalisaatio toimii tämän päivän maailmassa, ja mikä on valtioiden rooli globaalissa kapitalismissa.

Stora Enso syntyi 1998 kun ruotsalainen sora ABB ja Enso Oyj fuusioituivat. Stora ABB oli tuolloin luopunut vuosisatoja kestäneestä kaivos- ja metallialan tuotannosta ja siirtynyt pelkästään metsä- ja puunjalostusalalle.

Enso oyj:n juuret ulottuvat vuonna 1953 perustettuun Enso Gutzeit –nimiseen yhtiöön, jonka Suomen valtio osti konkurssikypsänä Gutzeitin omistuksesta veronmaksajien rahoilla. Vuonna 1990 alkaneen yksityistämisbuumin aikana veronmaksajien omaisuus luovutettiin yksityiseen omistukseen miljarditolkulla, jolloin myös Enso Guzeitista tuli yksityinen Enso Oyj.

Stora Enson omistus jakaantuu tällä hetkellä taulukko 1 mukaisesti.

Taulukossa esitetty omistusluettelo kattaa vain vajaat 28 % omistusoikeudesta. Ilmeisesti loput eli ylivoimainen enemmistö on pienomistajia. Yllä olevat omistajat pitävät päätösvaltaa hallussaan 67,5 % osuudella. Suomen valtio on siis suurin omistaja ja suurimman äänivallan käyttäjä, varsinkin jos Kelan osuus lasketaan mukaan. Suomen valtio on siis tiukasti mukana kansainvälisessä kapitalismissa lakkauttamassa tehtaita, viemässä työpaikkoja ja riistämässä kehitysmaita.

Stora Enson toimivan johdon ammattitaito ei ansaitse kovin suurta arvosanaa. Syyskuussa 2007 se myi Pohjois-Amerikan tehtaansa yhdysvaltalaiselle NewPage-yhtiölle, joka on Cerberus Capitalin tytäryhtiö. Kauppahinta oli 1,8 miljardia euroa. Kauppaan sisältyi seitsemän tuotantolaitosta Yhdysvalloissa ja yksi Kanadassa. Yhdysvaltain paperitehtaat tulivat Stora Enson haltuun keväällä 2000, kun yhtiö osti Consolidated Papersin 4,9 miljardilla eurolla. Tuo Amerikan-keikka tuotti yli 3 miljardia euroa tappiota, jonka seurauksena Stora Enson pörssikurssit lähtivät laskuun.

Toimivalle johdolle ja hallituksen jäsenille myönnetyt optiot antavat vähemmän voittoja laskevien kurssien vallitessa. Niinpä pörssikurssit halutaan nyt saada nousuun lakkauttamalla Kemijärven sellu- ja paperitehdas ja Summan paperikoneet. Kysymyksessä miljardiluokan korruptio-operaatio, jonka Suomen keskusta-oikeistolainen hallitus antaa isännän ominaisuudessa tapahtua.

Stora Enson toimiva hallitus (alla), jolla on valta lakkauttaa n. 1000 työpaikkaa Suomen maasta ilman, että kepu ja kokoomus tekevät mitään.

Heikki Typpö

Taulukko 1:
Suomen valtio 12,3 % osakkeista ja 25 % äänistä
Knut ja Alice Wallenberg-säätiö 7,4 % osakkeista ja 24 % äänistä
Kela 3,4 % osakkeista ja 10 % äänistä
Varma 1,5 % osakkeista ja 2 % äänistä
Marianne ja Marcus Wallenbergin-säätiö 0,6 % osakkeista ja 2 % äänistä
Keskinäinen Eläkevakuutusyhtiö Ilmarinen 1% osakkeista ja 1,6 % äänistä
MP-yhtiöt (Werner von Seydlitz) 0,7 % osakkeista ja 1,5 % äänistä
Henki-Sampo 0,4 % osakkeista ja 1,4 % äänistä

Stora-Enson hallitus
Claes Dahlbäck, puheenjohtaja joulukuusta 1998 alkaen
Ilkka Niemi, varapuheenjohtaja maaliskuusta 2005 alkaen
Gunnar Brock, riippumaton jäsen maaliskuusta 2005 alkaen
Lee A. Chaden, riippumaton jäsen maaliskuusta 2004 alkaen
Dominique Hériard Dubreuil, riippumaton jäsen maaliskuusta 2006 alkaen
Birgitta Kantola, riippumaton jäsen maaliskuusta 2005 alkaen
Jan Sjöqvist, riippumaton jäsen joulukuusta 1998 alkaen
Matti Vuoria, riippumaton jäsen maaliskuusta 2005 alkaen
Marcus Wallenberg, riippumaton jäsen maaliskuusta 1998 alkaen
Lähde: Stora Enson nettisivut ja Wikipedia

Liiton suunta muutettava!

Metallin vaalien ennakkoäänestys

14.-28.3.2008 ja uurnavaali 6.-8.4.2008

Itsenäisen Metallityöväenliiton puolesta

Markku Nieminen
pääluottamusmies

Uusimaa

Kalevi Wahrman
tietoliikenneasentaja
telemontör
Tietoliikenneala

METALLIN VAIKUTTAJAT

Metallityöväen liitto mainostaa itseään väylän avaajana. Sitä se on myös ollut, sekä hyvässä, että pahassa, viime aikoina jälkimmäisessä.

Viime kesäkuussa valtuustolla hyväksytetty työehtosopimus oli kehnoin miesmuistiin. Palkankorotusten taso jäi - jälleen kerran - reilusti alle muiden alojen korotusten. Sopimukseen sisältyi "väylän avaus" TES-korotusten sopimisesta paikallisesti.

Vielä ei sentään kaikkea jaettu" yksilöllisesti ja liittojen ohjeiden mukaan" niin, että osa porukasta olisi jäänyt kokonaan ilman palkan korotuksia.

Ehkä se tapahtuu vasta seuraavassa sopimuksessa…

Väylää avattiin myös suoranaisten palkan alennusten suuntaan. Tämä toteutettiin keskituntiansion poistamisella joiltakin osin.

Luottamusmiesten asemaa, työsuhdeturvaa, tiedonsaantia ja koulutusmahdollisuuksia on viime aikoina kentältä päin vaadittu parannettavaksi. – Vaan kuinkas kävi?

Avattiin taas väylää. Siihen suuntaan, että selvitetään luottamusmiesten kyky ymmärtää yritystaloutta ja räntättiin TES:n epämääräinen teksti että, mahdollisissa luottamusmiesten irtisanomistilanteissa asiat selvitetään nopeasti ja että tällaisissa tilanteissa liitoilla on tehostettu työrauhavelvollisuus.

Eihän siitä haittaa ole jos luottamusmies on perillä yritystalouden saloista, mutta eikö pikemminkin työnantajan edustajia pitäisi kouluttaa ymmärtämään työläisen taloutta?

Metalliliiton Murikka-opiston kurssikalenterista löytyy yritystalouden kurssi, mutta se ei yksin riitä, vaan luottamusmiehille pitää järjestää parin viikon mittainen kansantalouden pikakurssi. Siitä saisi lisää motivaatiota, ymmärrystä ja pelimerkkejä tulevaan toimintaan. Lupaan ilmoittautua heti ensimmäiselle järjestettävälle kurssille, sillä olen sen verran perehtynyt kansantaloustieteen perusteisiin, että tiedän, etten tiedä siitä yhtään mitään. Kansantalouden perusteita opiskelemaan on saatava myös työnantajien edustajat, että hekin ymmärtäisivät ettei yhteiskuntaa voi pelkän yritystalouden varaan rakentaa.

Mitä tulee tehostettuun työrauhavelvoitteeseen luottamusmiesten irtisanomis-tilanteissa, niin sehän tarkoittaa että heidän työsuhdeturvansa heikkeni. Mitä se irtisanova työnantaja siitä välittää, jos liitot "pikaisesti neuvottelevat, harkitsevat, toimivat ilman aiheetonta viivytystä ja – pyrkivät yhteiseen kannanottoon edellytyksistä, joilla luottamushenkilön ja työnantajan keskinäinen luottamus voitaisiin palauttaa? -Entä sitten jos yhteiseen kannanottoon ei päästä ja laittomat potkut riitautetaan ja viedään työtuomioistuimeen? Mahdollinen myönteinen päätös ei taaskaan velvoita työnantajaa palauttamaan työsuhdetta, vaan se selviää taskurahalla. Potkut saanut luotto taas menettää työnsä, todennäköisesti ainiaaksi. Liitto menettää samalla jäsenistön silmissä ison osan uskottavuudestaan ja arvovallastaan.

.Työrauhavelvoitteen pitää poistua saman tien jos jollekin luottamusmiehelle tarjotaan laittomasti lopputiliä. Lakko on raju keino puolustaa oikeutta, mutta raju keino on työläisten edustajan työsuhteen irtisanominen - tai purkaminenkin. Laittomat työsuhteen purut alalla voitaisiin kokonaan estää koko teknologiateollisuus pikaisesti pysäyttämällä.

Yksi kummallinen TES:n tullut väylän avaus on "korvaava työ", joka saa porukan takajaloilleen ja taisteluasemiin, ainakin omalla työpaikallani. Sitä ei yksinkertaisesti voi hyväksyä, että työnantaja päättää saako sairas tai tapaturman uhri parannella itsensä ja nuolla haavansa rauhassa, vai osoitetaanko hänelle "korvaavaa työtä".

"Korvaavan työn" pelisäännöistä on varmasti monenlaisia sovellutuksia eri työpaikoilla ja luottamusmiehet joutuvat TES:n ohjeista työnantajan kanssa vääntämään työntekijöiden kannalta katsottuna paranneltuja versioita.

Tämän asian kanssa viimeiset puoli vuotta taistelleena voisin kirjoittaa siitä romaanin, mutta tyydyn toteamaan vain, että "korvaava työ" on kotoisin syvältä ja paikasta jonne aurinko ei koskaan paista. Siihen pitää AY- ja työväenliikkeen puuttua kovalla kädellä ja lainsäädäntöteitse estää työnantajien orjayhteiskunnasta muistuttava määräysvalta ko. asiassa.

Merkillinen väylän avaus on myös "yhden ylityön käsite". Jokainen voi itse laskea, paljonko työntekijä häviää selvää rahaa jos työpaikalla sovitaan ylityökorvauksen tasoksi esim. 55 prosenttia normaalien prosenttien sijasta ja ylityötä teetetään kaikki lain sallimat 250 tuntia vuodessa. Entäpä jos ensimmäiset 50 ylityötuntia tehdään

35 prosentin korotuksella? Mitä tarkoitetaan tässä yhteydessä kustannusten hallinnalla muuta kuin ylityökorotusten alentamista? Mitä tarkoitetaan sillä että "yhden ylityön käsitteellä" pyritään yksinkertaistamaan ylityön korvaamista koskevia periaatteita? – Ei mitään muuta kuin ylityökorotusten pudottamista! Sitä paitsi, ei nämä nykyiset korotukset mitään monimutkaisia ole. Jokainen ensimmäiseen työpaikkaansa tuleva nuorikin tietää mitä ylityöstä maksetaan ja jos ei tiedä niin ei sitä tarvitse kuin kerran heille selostaa. "Yhden ylityön käsitettä" eivät nuoret sen enempää kuin vanhatkaan työntekijät hyväksy, eivätkä hyväksy sitäkään, että liitto on mennyt siitä sopimaan!

Keskusteluissa työtovereiden kanssa on noussut esiin ajatus, että kyseessä on itse asiassa palkanalennus käsite. - Siksi se pitää seuraavasta työehtosopimuksesta poistaa!

Kuten näistäkin parista esimerkistä voidaan todeta, on Metalli Liittolaivamme väylä ja kurssi avattu suoraan kohti matalikkoa. Kurssi on muutettava nopeasti ennen kuinrysähdämme karille. Suunnan muuttamiseen voi jokainen liiton jäsen osallistua äänestämällä liittokokousvaaleissa esim. metallin vaikuttajien vaaliliittoa ja sellaisia ehdokkaita joilla on muutostahtoa. Nyt ei ole muutosvastarinnan, vaan muutoksen aika! Metallityöväen Liiton suunta on muutettava! Se on meistä kiinni!

Markku Nieminen
pääluottamusmies
Am, os 77
toimikunnan jäsen
Työhuonekunnan puheenjohtaja
Metallin vaikuttajat n:o 59

Hyvinhuonostivointivaltio Suomessa olen minä syntynyt – loton kolme ja lisänumero oikein

Hiljaa kuin lammen laine, hiljaa kuin kevään ensi solahdus siihen aikaan, kun vielä oli lunta talvella, hiljaa kuin nuorukaisen ensimmäinen rakkaudentunnustus saapui maahamme osakkeenomistajien etu, saapui ryöstöaate nimeltään uusliberalismi.

Oikeammin sanottuna, hiljaa muttei hiljalleen saapui maahamme kansainvälinen rikollisuus, jota markkinavoimiksi ja ainoaksi totuudeksi bilderbergiläisten toimesta puetaan. Uusliberalismi saa aina voimansa kriiseistä; kriisien varjolla kansalle voidaan syöttää mitä tahansa paskaa pelastuskeinona. Pelastuskeinona mistä? Lamasta. Maatamme 1990-luvun alussa koetelleesta lamasta, jonka uskallan väittää olleen tarkoituksenmukaisen järjestelykysymyksen.

Mikäpä se olikaan se ajatus pääoman vapauttamisesta 1980-luvulla? Sekö ajatus syntyi tyhjästä, tavalla, kuten väitetään Jumalan luoneen maan? Ensin mediat ja erilaisten käyttömuotien luojat ohjattiin puhumaan yksilöllisyydestä, individualismista, jolla saatiin ostava massa uskomaan omaan ainutlaatuisuuteensa.

Saatiin irtisanottavan työhön jäävä työtoveri uskomaan omaan yksilölliseen erinomaisuuteensa, minkä vuoksi juuri hän sai jäädä. No, okei, ehkä vähän muotoiltiin hänenkin etujaan, ne joustivat kuin hetekan jouset alaspäin. Ylöspäin ne eivät sitten nousseetkaan enää.

Samaan aikaan päästettiin televisioon röyhtäilemään yhden ja ainoan totuuden miehet Paavo Lipponen, Iiro Viinanen ja säästöpankkien pilkkojamies Esko Aho. En usko tämän kaiken olleen sattumaa.

Yhtä vähän sattumaa oli satojen kaljakuppiloiden perustaminen pahimpaan ns. lama-aikaan janoiselle kansallemme. Leipää ja sirkushuveja-malli toimi, toimii yhä ja porukka meni miinaan. Syrjäytyneiden alkoholistien ja valtavien terveyshaittojen lisääntyminen ei osoita hiipumista. Sama mekanismihan on iltapäivälehtiemme kesälööpeissä kun pitäisi puhua ilmastomuutoksen kauhuista, mm. hirveästä helteestä ja vanhustemme kuolemista niiden seurauksina. (Lämmin, ihana kesäsää jatkuu kaikkien iloksi vielä kaksi kuukautta…)

Tällä hetkellä voidaan avoimesti puhua valkolahtareista maassamme vuoden 1918 luokkasodassa ja sen jälkeen. Köyhä kansa kyykytettiin – ja sitten ammuttiin. Viaton veri virtasi ja lopulta ulkovalloilta tuli ukaasi: Suomen itsenäisyyttä ei tunnusteta, jos ei viattomien verenvuodatus lopu.

Kuten nykyisinkin, maamme päättäjät nuolivat eurooppalaista takapuolta ja siirtyivät sofistikoidumpaan tappamiseen. Siitä ei tietoja kantautunut ja maamme sai itsenäisyystunnustuksensa.

Tämän lama-ajan yhtäläisyydet vuoteen 1918 ovat täysin selkeät, erona on se, että laman aikaiset lahtarimme Esko Aho, Paavo Lipponen ja Iiro Viinanen olivat oppineet läksynsä, nyt 1990-ja alkaneella 2000-luvuilla ei ketään ampumalla teloitettu eikä teloiteta. Mitä nyt kaupunginvaltuutettu Bogomoloff lausahteli vanhusten sairaanhoidon kustannuksista ja hoitojakson liiasta pitkittämisestä jotain, mutta aika ei ollut vielä hänen ajatuksilleen kypsä.

Vanhuksiamme ja eläkeläisiämme ei siis virallisesti tapeta, heidät kannustetaan omatoimiseen kuolemaan vedoten siihen, että ei ole kerta kaikkiaan hoitopaikkoja, eikä niihin varaa, ei kerta kaikkiaan, joten soitapa lapsesi hoitamaan tai pysy kotona.

Slogania "kerta kaikkiaan" käytettiin lama-aikaan varsin usein tämän yhden totuuden markkinointiin, tämän anglosaksisen totuuden, tämän uusliberalismin markkinointiin ainoana ja oikeana talousoppina. Muistettakoon, että lahtarit toivoivat ja saivat Saksalta ylimääräisen väkemme teloittamiseen apua ja tukea, EU-eliittimme on kaiketi yhä elänyt siinä samassa toiveessa.

Hyvinhän Suomi on sopeutunut Saksa-vetoiseen EU:iin, ihan mallioppilaana. Minä vihaan Euroopan Unionia. On ollut mielenkiintoista seurata, kuinka Nokia luuli saksalaisia duunareita voitavan kohdella samoin kuin suomalaiset ovat itse antaneet itseään kohdeltavan. Bochumin tulokset ovat osoittaneet Nokian kärsineen juuri sen arvovaltatappion, mitä eliittimme kouristuksen omaisesti on vuosisatoja pelännyt, se, mitä "muut sanovat" taitaa olla kylmää tekstiä juuri nyt. Ei auta, vaikka medioita nuoleskeltaisiin.

Muistaako kukaan sitä, kuinka 1970-luvun loppupuolella saatiin kansan kiinnostus poliittisuuteen ja jopa vallankumoukselliseen ajatteluun hiipumaan?Se saatiin hupenemaan leivällä ja sirkushuveilla. Leipänä ja huveina toimi USAn maailmalle masinoima rockabillyboomi uusine hampurilaispaikkoineen. Erinomaista aivopesua, minäkin innostuin tuosta 50-luvun musasta uudelleen…

Muistatteko, kuinka 1945-noin 1965 USA soluttautui ammattijärjestöihimme rahoittaen niitä? Onko näissä valoissa mitenkään outoa ajatella, että EU ja uusliberalismi (siis individualismi) masinoitiin samalla tavalla meille ja taas kansa meni ansaan.

Onko vasemmisto ja ammattiyhdistysliike sitten ollut hampaaton, kun näin on voinut tapahtua ja kun olemme päätyneet tähän hetkeen, jolloin yhä saneerataan sosiaalirahoja, yhä vähennetään ja supistetaan julkista alaa? Hampaattomaksihan tullaan iän tai tautien vuoksi, tai sitten pelaamalla jääkiekkoa. Vasemmistomme laittoi Paavo Lipposen ja kumppaneiden johdolla ja käskystä suunnitellusti ihan itse hampaat naulaan. Laita sitten tietämätön työläinen puremaan herrojen, kotireaganien, persuuksia pelkillä ikenillä.

Työväen joukkovoima on edelleen se ase, jonka varassa vasemmistomme joko elää tai kuolee, joukkovoima on ase, joka tehoaa Stora Ensoon kuin muihinkin. Ammattiyhdistys on hampaaton, kun joukot puuttuvat.

Toverit, eiköhän oteta kätemme pois taskuista ja puristeta ne vaihteeksi nyrkkiin ja lähdetä toimimaan luokkana, kuten toimii vastapuolikin koko ajan!

Luokat eivät ole hävinneet. Eivättkä häviä, ennen kuin saadaan luokaton yhteiskunta. Niin, onhan toki nytkin maamme luokaton. Nimittäin luokattoman huono työläisilleen ja toimihenkilöilleen.

Juhani Valo
Helsinki

1918 kansalaissodan / luokkasodan pimeät kohdat selvitetään

Kansalaissodan / luokkasodan muistoa ei unohdeta. Kansallisella Punaisten 1918 muistomerkillä Helsingin eläintarhassa työväenjärjestöt käyvat kolmesti vuodessa: 6.12., 27.1 ja Vapunpäivänä. Kuva viime Vapulta. Pekka Tiaisen artikkeli perustuu hänen alustukseensa Kirvesmiesten kerholla 27.1.08.

Pekka Tiainen

Keskustelua kansalaissodasta ei ole käyty loppuun. Sen osoituksena asiasta ilmestyy koko ajan uusia kirjoja ja tutkimuksia. Kansalaissodan vuosipäivään liittyen ei voi olla kyse pelkästään historiasta, vaan millaisia johtopäätöksiä nostetaan esiin. Nykyiseen kalenteriin päivä on merkitty vainojen uhrien muistopäiväksi. Mutta jos tarkastellaan pelkästään vainojen uhreja, niin jotain olennaista jää sanomatta nimenomaan tästä asiasta.

Näitä erilaisia merkkipäiviä on tänään pyritty nimeämään uudelleen. Voiton päivä 9.5. on muutettu Eurooppa- päiväksi. Tällaisina merkkipäivinä on ollut tapana tulla esiin niihin liittyvien asioiden kanssa. Kun tätä ei ole voitu torjua, niin nimenmuutoksilla koetetaan muuttaa keskustelun kärkeä ja suuntaa.

Totuus löydetään ajan kanssa

Kansalaissodan 100-vuotisjuhlaa lähestyttäessä keskustelu tullee kiihtymään. Tapahtumien tulkintaa ollaan jo nyt muovaamassa uuteen uskoon. Näin siksikin kun on selvitetty teloitettujen ja vankileireillä kuolleiden määrä paljon aiemmin luultua suuremmaksi. Tanner puhui 1920 luvun taitteessa 15.000:sta. Nythän puhutaan jo kolme tai jopa nelikertaisesta määrästä Tämä on nostanut tarpeen kehittää asiaan sellainen tulkinta, että sen käsittely ei tuntuisi niin hankalalta. Tänään (27.1.) "hesari" tuli ulos näillä asioilla neljän sivun verran. Kirjoitukset antavat hyvää pohjaa keskustelulle Ruotsalainen lehtimies Bjarne Stenqvist tekee artikkelissaan "aika tunnustaa sisällissodan rikokset Suomi" johtopäätöksen, että Suomen kansalaissodan tuhannet viattomat siviilit kuolivat valtion omien instituutioiden toiminnan takia. Stenqvist kuitenkin ottaa kannan, että v. 1918 tapahtumista oli työväenliike vastuussa, mutta sen seuraamuksista ja rikoksista oli valtiovalta vastuussa. Valtiovalta ikään kuin puolusti laillista asiaa, mutta väärällä tavalla. Se on Stenqvistin ajatus. Ongelmaksi muodostui vain kuinka hävinneitä kohdeltiin.

Valkoisten valtaenemmistö ei ollut organisoimassa teloituksissa

Tänä vuonna ilmestyi myös Aapo Roseliuksen "telottajien jäljillä". Roselius kertoo teloituksista joita hän luokittelee seuraavasti: systemaattinen puhdistus, emotionaalinen kostonhaluinen terrori, strateginen laskelmoiva terrori ja sattumanvarainen puhdistus. Systemaattisesta puhdistuksesta hän nostaa esiin Pirkanmaalta lentävät joukot, jotka hakivat punaisten puolelle osallistuneita teloittaakseen heidät. Aineisto antaa pohjan sille, että voidaan myös poimia yksittäisiä henkilöitä, jotka ovat syyllistyneet sotatapahtumien ulkopuolella murhaamisiin ja teloituksiin. Tämä on kuitenkin vain yksi osa tätä syyllisyyskeskustelua.

Se on pysyvä tahra tasavallan kilvessä

Tähän liittyen Bjarne Stenqvistillä on hyviä kohtia. Hän sanoo, että Suomen vuoden 1918 sisällissodan jälkiseuraukset muodostavat vakavimman valtion organisoiman ihmisoikeuksien loukkauksen Pohjoismaiden nykyhistoriassa lukuun ottamatta Norjan ja Tanskan toisen maailmansodan saksalaismiehitystä. Hän rinnastaa sen Francon Espanjan sisällissodan jälkeisiin puhdistuksiin todeten, että tänään tällainen vietäisiin Haagin kansainväliseen sotarikostuomioistuimeen. Svinhuvud armahti 7.12.18 valkoiset teloittajat. Tämän voi katsoa olevan "kompromissi", sillä valkoisille luvattu armahdus sai nämä hyväksymään punaisiin kohdistuvien toimien lopettamisen. Stenqvist vertaa armahdusta siihen minkä Chilen ja Argentiinan sotilasjuntat julistivat ennen vallasta luopumistaan. Erona on vain se, etteivät Suomen instituutiot ole koskaan kumonneet armahdusta mahdollistaakseen oikeudellisen tutkinnan.

Synninpäästöä hakemassa

On käyty juridista keskustelua siitä mikä on ollut juridisesti oikein ja väärin. "Kenttäoikeudet"- kirjan kirjoittaja professori Marko Tikka ottaa esiin Stenqvistin toteamuksen, "että ajan oikeuskäytännössä vaikutti myös mielipiteet tai elämäntapa". Hän sanoo ettei tämä ole hyväksyttävää, mutta toteaa itsekin, "ajan oikeuskäytäntöön vain kuuluneen, että aikaisempi elämä vaikutti siviilioikeudessakin tuomioihin". Eli saattoi päästä hengestään, jos oli ollut mukana vaikkapa lakkohommissa tai viinankeitossa. Stenqvist koettaa selittää valkoisten toimia laillisiksi silloin, kun nämä eivät ole tapahtuneet kenttäoikeuksissa. Oli nimittäin perusteltu, että punakaartilaisia ei voida pitää juridisesti taistelevan armeijan sotilaina vaan aseistettuina siviileinä. Siksi heihin ei voisi soveltaa Suomen sotaväen rikoslakia, vaan Venäjän sotaväen rikoslakia, joka mahdollisti myös siviilien asettamisen kenttäoikeuden eteen ja tuomitsemisen ammuttavaksi saman tien.

Stenqvistin malli

Maanpuolustuskorkeakoulun professori Ohto Manninen hakee perusteita rikoslaista todeten, että maassa vallitsi sotatila ja siksi voitiin käyttää sotaväen rikoslain kenttäoikeuksia. Mannisen mukaan ongelma oli, että tarvittiin sodanjulistus eduskunnan päätöksellä, mutta eduskunta ei voinut kokoontua. Sitten ylipäällikkö kielsi kenttäoikeudet ja turvautui tässä käskyssään erinäisiin sotaväen rikoslain momentteihin, joiden tulkinta johti useissa tapauksissa teloituksiin. Kenttäoikeudet olivat vähän mitä sattuu? Oikeudellisesti Manninen koettaa vapauttaa valtiovallan vastuusta sillä, että kun rikokset tapahtuivat kenttäoikeuksissa, jotka toimivat ohjeiden vastaisesti, niin toimeenpantuja teloituksia ei mitenkään voi pitää valtion organisoimina. Näin Manninen yrittää kieltää Stenqvistin vaatimuksen valtiovallan vetämisestä vastuuseen.

Tämä julkisuudessa käytävä keskustelu kertoo osaltaan siitä että asiaa yritetään pukea laillisuuden verhoon ja hakea sellaista tapaa edetä, että sitten voitaisiin osoittaa valtiovallan toimenpiteet oikeiksi.

Vastatoimi suojeluskuntien toimenpiteille

Toinen suuri kysymys on kansalaissodan yhteiskunnallinen tausta. Käynnistyikö sota silloin, kun merkiksi työväen vallasta 26.1.1918 iltayöstä nostettiin punainen lyhty työväentalon torniin? Jo joulukuun lopulla suojeluskuntien edustajakokous asetti sotilaskomitean, joka 7.1.1918 otettiin valtiovallan elimeksi, jonka kulut maksoi senaatti ja jonka johtajaksi valittiin 15.1.1918 Mannerheim. Sen tehtäväksi määriteltiin järjestysvallan luominen ensimmäisenä toimenaan venäläisten varuskuntien riisuminen. Senaatti julisti suojeluskunnat hallituksen joukoiksi 25.1.1918 ja vasta sen jälkeen punainen lyhty nousi työväentalon torniin. Vastoin Stenqvistiä voi todeta kyseessä olleen puolustuksellinen toimenpide senaatin sotilaskomitean ja suojeluskuntaorganisaation käynnistämää valmisteluita vastaan. Mutta se ei ollut pelkästään puolustuksellinen toimenpide, vaan sillä tavalla työväen vallankumous, että oli tarve mennä eteenpäin, jottei jäätäisi alakynteen. Tämän ns. laillisuusargumentin kyseenalaistaminen on hyvin tärkeä, eikä pelkästään sen perkaaminen, ketkä ovat olleet syyllisiä.

Uudistuksia ei toteutettu

Tullaan siihen tärkeimpään pääkysymykseen. Meillä oli ajauduttu tilanteeseen, jossa välttämättömiä kansan vaatimia sosiaalisia uudistuksia ei oltu tehty Ei myöskään ollut näköpiirissä, että olisi ryhdytty toimenpiteisiin, mitä esimerkiksi marraskuun yleislakko ja "me vaadimme"- ohjelma olisivat edellyttäneet. Entäpä jos keskustaporvarien puolella olisi ollut viisautta tehdä vaadittu torppariuudistus, 8-tunnin työaikalaki, ja muut yhteiskunnalliset uudistukset? Silloin voisi väittää, että työväen ja tämän suuntauksen välille olisi löytynyt yhteistyö ja olisi vältetty sisällissota. Tätä uudistavaa voimaa ei löytynyt ja tuloksen tiedämme.

Kansandemokraattista liikettä rakentamaan

Näiden asioiden yhteydessä nousee aina kysymys miten yhteiskunnalliset uudistukset ja muutokset toteutetaan tänään Vastaus on ollut kansan voimien yhdistäminen muutoksen puolesta. Sellaista jakoa valkoisiin ja punaisiin, kuin v. 1918 ei saisi yhteiskunnassa tapahtua. Johtopäätös luoda työväen ja talonpoikain liitto tehtiin myös vuodesta 1918 Se kokemus oli tärkeä, kun sodan edellä luotiin Euroopan ja maailman laajuista kansanrintamapolitiikkaa fasismin torjumiseksi. Vastaavan ajattelun tuloksena luotiin sodan jälkeen SKDL, jossa hyvin hienolla tavalla oli oivallettu kansanrintaman rakentaminen. Suomen Työväenpuolueen rakentaminen merkitsee kansandemokraattisen liikkeen elvyttämistä ja työtätekevien ja demokraattisen liikkeen luominta 200- luvun Suomeen. Yhteistyö on voimien kokoamista ja siten saadaan myös tuloksia.

Pekka tiaisen alustuksen perusteella toimitti Heikki Männikkö

Pelon ilmapiiri

Bjarne Stenqvist kirjoitti (HS 31.1.), että 1918 jälkeen vasta Ståhlbergin. Tannerin, Alkion ja Ritavuoren työllä maa ohjattiin kohti sitä liberaalia demokratiaa, johon nykypäivän Suomi perustuu. Sitä ennen (HS 27.1) Orlando Figesin The Whisperskirjan esittely. Sen mukaan Stalinin ajan arkeen kuului niin tiheä pelon ilmapiiri, etteivät neuvostokansalaiset uskaltaneet puhua.

Suomessa pelon ja kauhun ilmapiiri ei loppunut 30 000 punaisen tappamiseen. Se kesti aina 4.9.1944 saakka. Erotuksena Neuvostoliittoon oli, että pelossa eläneillä sosialismin vastustajilla oli tukenaan valtansa menettäneiden rikkaiden ja ulkomaisten tukijoiden valtavat rahat. Suomen punaisilla, joilla ei ollut kuin viha ja katkeruus suojeluskuntia, lahtareita kohtaan sekä monen usko sosialismin paremmuuteen.

Punaisina tapettujen isien ja äitien, punaleskien, orpojen ja muiden heidän läheistensä määrä kosketti lukematonta joukkoa pientalonpoikia ja työläisiä. Se oli pelon ilmapiiri, joka ulottui laajalle – lähes koko kansaan. Punaisia ja muitakin toisinajattelijoita vainosivat paitsi Lapuan fasistit, suojeluskunta, poliisi ja ohrana, joilla oli laaja vasikoiden ja kuiskuttelijoiden joukko. "Maanpetoksellisesta" toiminnasta voitiin pidättää kuka tahansa. Vankiloihin tuomittiin tuhansia ja taas tuhansia. Pisimmillään tuomiot ylittivät kymmenen vuotta. Tässä pelon ilmapiirissä ei uskallettu "lukea eikä puhua". Suomi oli ja eli totaalisessa pelon ilmapiirissä.

Kaikkien ay-, rauhan- ja vasemmistolaisten sekä heidän perheidensä yllä leijui jatkuva pelko joutua, pidätetyksi ja tuomituksi maanpetoksellisesta toiminnasta. Sen vuoksi mm. anoppini oli 1932 parikymppisenä Turun lääninvankilassa ja toistamiseen 1942 Vaasan lääninvankilassa. Sodan aikana vankilat olivat täynnä poliittisia vankeja. Heistä "vaarallisimmat" suljettiin keskitysleireihin, joihin myöhemmin henkilökohtaisesti tutustuin ja jotkut tunsin hyvinkin. Mainittakoon vain Vaasasta Birger Dahl, Georg Laine, Urho Harjunpää, Reino Eero, Kokkolasta Olavi Pohjola, Turusta Oiva Lehto, Helsingissä Uuno Laurikainen ja Kaarlo Kivilahti. Jokainen heistä oli lähes koko sodan ajan suomalaisilla keskitysleireillä.

Ehkä viimeinen, Risto Westerlundin, kommunistiteloitus pantiin toimeen Vaasan lääninvankilassa sodan viimeisenä päivänä 4.9.1944. Kulopuheen mukaan vielä senkin jälkeen tapettiin ainakin kaksi. Montako kertaa ja montako poliittista toisinajattelijaa pidätettiin ja montako heistä tapettiin kaudella 1930 – 1944, sitä ei ole (vielä) selvitetty.

Stalinin ajan arjen hirmutekoihin kuului hänen sanelemansa välirauhansopimus, joka vaati, että kaikki poliittiset vangit oli heti vapautettava ja keskitysleirit lopetettava. Samalla kaikille on turvattava yhtäläiset poliittiset, kansalais- ja ihmisoikeudet. Tosin vasta marraskuussa -44, kun Stalin uudelleen puuttui asiaan, Koveron keskitysleiri lopetettiin ja sen kaksi viimeistä vankia Matti Janhunen ja Kaarlo Kivilahti vapautettiin.

Stalinin hirvittävyyksiin kuului viidentoista alikehittyneen, rutiköyhän maatalousmaan nostaminen ennen näkemättömän lyhyessä ajassa taiteen, tieteen, teollisuuden ja sotilaallisen voiman Neuvostoliitoksi

Miten Itämeren käy?

Vesien rehevöitymisen vuoksi särkikalakannat ovat kasvaneet räjähdysmäisesti ja kalastajien silakkasaaliit ovat painuneet minimiin. Vesien lämpeneminen ja rehevöityminen kasvattavat leväkantoja niin, että kalastus ei ole enää mahdollista kevät ja syysapajilla.

Itämeren huono tila on kaikkien tiedossa. Rehevöityminen näkyy liki kaikkialla mutta kaikkein konkreettisimmin se koskettaa jokaista ranta-asujaa kesäisin, kun veden käyttö estyy laajoilla alueilla myrkyllisten sinileväkukintojen vuoksi. Itämeren ongelma on siinä, että valuma-alueilla on paljon asutusta ja maanviljelyä sekä siinä, että Itämeri on melko matala ja suljettu systeemi – yhteys Atlantiin on vain kapeiden Tanskan salmien kautta.

Ihmisen aiheuttama Itämeren rehevöityminen on jatkunut jo ainakin sadan vuoden ajan. Jätevesien puhdistusmenetelmien parantumisen myötä pistekuormitus on vähentynyt, mutta edelleen Itämereen pääsee liikaa typpeä ja fosforia hajakuormituksena. Hajakuormituksen keskeiset lähteet ovat maa- ja metsätalous. Erityisesti fosfori on Itämeren rehevöitymisen kannalta keskeinen ravinne. Sinilevät, jotka oikeastaan ovat syanobakteereita, voivat ottaa tarvitsemansa typen ilmasta veteen liuenneena molekylaarisena typpenä. Näin ollen fosforin määrä säätelee näiden eliöiden runsautta typpeä enemmän.

Ravinnepäästöt eivät ole vähentyneet

Typpi ja fosforipäästöjä on yritetty vähentää Itämeren ympärysvaltioissa vaihtelevin tuloksin (taulukko 1.). Vuodesta 2000 vuoteen 2006 fosforipäästöt vähenivät noin kaksi prosenttia. Tätä voidaan pitää melko vähäisenä, ottaen huomioon kuinka paljon erilaisia toimenpiteitä niiden vähentämiseksi on tehty. Eniten päästöt ovat vähentyneet Liettuassa (n. 30 %) ja Tanskassa (n. 20 %). Suomessa ja Venäjällä päästöt ovat lisääntyneet liki 7 %.

Erityisesti Suomen osalta lukua kannattaa tarkastella enemmänkin. Huolimatta maatalouden ympäristöohjelmasta, jossa maanviljelijöille maksetaan ympäristötukea siitä, että he viljelevät ympäristöystävällisemmillä menetelmillä, päästöt eivät ole vähentyneet. Näyttää siltä, että maatalouden ympäristöohjelma ei vähennä ainakaan Itämereen päätyviä fosforipäästöjä. Voidaankin kysyä, ovatko ympäristöohjelman toimet riittävän tehokkaita tai oikeita?

Todennäköisesti tilannetta voitaisiin korjata parhaiten siirtymällä luonnonmukaiseen viljelyyn yhä suuremmalla alueella. Tällä hetkellä Suomen peltoalasta on luomuviljelyssä noin 6 prosenttia. Tutkimusten mukaan luonnonmukaiseen tuotantoon siirtyminen vähentää hehtaarikohtaisia päästöjä vesistöihin. Luomutuotannossa kasvit käyttävät typpi ja fosforivarat tarkemmin, kun keinolannoitteita ei käytetä. Juuri Tanskassa luonnonmukaiseen tuotantoon on erityisesti panostettu.

Taulukko 1. Fosforipäästöt Itämereen (tonnia) vuodessa) vuonna 2000 ja 2006

	2000 t/v	2006 t/v	Muutos %
Liettua	1150	790	-31,3
Tanska	1880	1490	-20,7
Ruotsi	7320	6850	-6,4
Viro	1460	1370	-6,2
Saksa	1230	1200	-2,4
Puola	18760	18730	-0,2
Latvia	1460	1470	0,7
Suomi	6370	6790	6,6
Venäjä	2380	2540	6,7
Yhteensä	42010	41230	-1,9

Ilmastonmuutos ja Itämeri

Ilmastonmuutoksen seurauksia on käsitelty useissa edellisissä Kansan Äänen numeroissa. Itämeren kannalta ilmaston lämpenemisellä on myös useita haitallisia vaikutuksia. Ensimmäinen on tietenkin jääpeitteen pienentyminen. Yhden asteen keskilämpötilan nousu pienentää jääpeitettä Itämerellä 45 000 neliökilometriä. Pilkkiminen saattaa siis tulevaisuudessa olla mahdollista lähinnä soutuveneestä.

Ilmaston lämpenemisen aiheuttama sateisuuden lisääntyminen pohjolassa lisää jokien virtaamaa. Virtaaman lisääntyminen lisää ensinnäkin Itämeren ravinnekuormitusta. Lisäksi makea jokivesi laimentaa meren suolapitoisuutta pintakerroksissa. Pinta- ja pohjakerroksen suolaisuuseron kasvu vähentää veden pystysuoraa sekoittumista ja huonontaa hapen kulkeutumista pohjan läheisiin vesiin.

Lisääntynyt jokivirtaama heikentää myös Tanskan salmien kautta tulevaa suolaisen veden virtaamaa Itämereen. Tällä on negatiivisia vaikutuksia pohjan happitilanteeseen. Lisäksi se aiheuttaa prosessiin, jossa pohjasedimenteistä vapautuu sinne varastoituneita ravinteita. Tämä lisää meren rehevöitymistä. Vaikka typpi- ja fosforipäästöjä voitaisiin ratkaisevasti vähentää, jatkuisi meren rehevöityminen vielä pitkään johtuen juuri meren sisäisestä kuormituksesta, jossa pohjasedimentteihin sitoutuneita ravinteita vapautuu veteen.

Itämeren pelastamiseksi tarvitaan poliittista tahtoa kaikissa Itämeren valuma-alueen valtioissa. Kovin pitkään ei voida enää odottaa.

KÄ / Juha Kieksi

Yhteistyön kuvioista HOK-Elannon vaaleissa

– kiistattomaksi suurvallaksi. Stalinin tekoihin on laskettava Suomen pakottaminen porvarilliseen demokratiaan, noin tuhannen poliittisen laitos- ja keskitysleirivangin ja ohranan komeroissa pidätettyjen epälukuisen joukon vapauttaminen sekä tuhansien ohranaa, suojeluskuntia ja valkoista armeijaan pakoilevan pääseminen vapaiksi. Stalinin sanelema rauhansopimus poisti maasta pelon ilmapiirin. Vähintään samaan sarjaan on laskettava myös eurooppalaisten poliittisten vankien vapauttaminen, keskitys- ja tuhoamisleirien, Auschwitzistä lähtien, lopettaminen, Hitlerin armeijan kukistaminen, fasismin hävittäminen ja demokratian turvaaminen – pelon poistaminen koko Euroopasta!

Orlando Figesin ja muidenkin menneisyydestä kirjoittavien kannattaisi merkitä myös nämä tosiasiat Stalinin tekojen luetteloon. Ståhlbergin, Tannerin, Alkion ja Ritavuoren työllä maata ei ohjattu kohti demokratiaa. Se tapahtui yksin ja nimenomaan Stalinin sanelemalla välirauhan- ja rauhansopimuksella. Tätä kaikkea ei saa unohtaa, sillä niihin perustuu myös nykypäivän suomalaisten vapaudet ja Suomen demokratia!

Kai Kontturi

Neljä vuotta sitten pidetyissä ensimmäisissä HOK-Elannon vaaleissa Kansan ääntä julkaisevat järjestöt olivat mukana yhdessä SKP:n kanssa "Edistysmielisen osuustoiminnan puolesta"- listalla. Silloin saimme runsaat 2700 ääntä ja HOK-Elannon edustajistoon valittiin Yrjö Hakanen.

Nyt meneillään olevissa vaaleissa Suomen Työväenpuolueen ja Kansan äänen järjestöjen ehdokkaat (27 kpl) ovat "Suomen Työväenpuolueen ja pienituloisten"-listalla. KTP ja SKP esiintyvät yhteisellä "Kommunistien ja edistysmielisen osuustoiminnan puolesta"- listalla. Sekä Tiedonantajassa, että Työkansan Sanomissa meitä on syytetty siitä, että olemme kieltäytyneet kommunistien kanssa yhteisestä vaalityöstä emmekä halua esiintyä heidän kanssaan yhteisellä listalla. Miten tämän asian laita oikein on?

Yhteistyöstä SKP:n ja KTP:n kanssa emme kieltäytyneet neljä vuotta sitten emmekä nytkään. Marras- joulukuussa SKP:n taholta tehtiin meille esitys muodostaa yhdessä vuoden 2003 vaalien tapaan myös näihin vaaleihin "Edistysmielisen osuustoiminnan puolesta"-lista. Tähän vastasimme myöntävästi ja valitsimme keskuudestamme neuvottelijat yhteisiä valmisteluja varten. Tilanne kuitenkin muuttui, kun SKP:n taholta meille vähän myöhemmin esiteltiinkin yhteisen listan uudeksi nimeksi "Kommunistien ja edistysmielisen osuustoiminnan lista". Tämä käänne asetti meidät vaikean päätöksen eteen.

Edellisellä kerralla neljä vuotta sitten meillä oli selkeä yhteislista, jossa äänestäjille viestitettiin, että tässä ovat mukana kaikki edistyksellistä osuustoimintaa ajavat voimat. Kuluneen neljän vuoden aikana asiat ovat järjestöllisesti muuttuneet siten, että olemme perustaneet Suomen Työväenpuolue STP:n kehittääksemme laajan työkansan yhteisrintaman, jossa tasaarvoisina yhteisen päämäärän puolesta esiintyvät erilaiset työkansaa edustavat järjestöt. Tämä SKP:n ja KTP:n esittämä lista ei täytä näitä vaatimuksia. Käytännössä, kuten Tiedonantaja esittääkin, "kyse on SKP:n esittämästä listasta", jossa muut ovat SKP:n mukana. Viime vuonna keräsimme yli 5000 kannattajakorttia STP:n rekisteröimiseksi. Samalla esittelimme laajasti STP:n yhteisrintama-ajatuksen. Pettäisimme lupauksemme, jos asettaisimme ehdokkaamme pelkästään kommunistien listan kautta.

Olimme valmiita yhteiseen ehdokasasetteluun v. 2003 tapaan. Esitimme myös, että solmisimme yhteisen vaaliliiton. Näistä esityksistä SKP (ja KTP) kieltäytyivät. Tämä antaakin aiheen olettaa, että esitys asettaa ehdokkaat pelkästään kommunistien listan sisälle oli nyt tehty sen vuoksi, että keskeisin ajatuksemme kansanrintaman rakentaminen ei pääsisi esiin.

Olemme vakuuttuneita siitä, että ilman laajaa yhteistyötä vaihtoehtoista politiikkaa nykymenolle tuskin voidaan kehittää. Ennakkoehdoitta olemme valmiit käymään keskusteluja yhteistyöstä KTP:n ja SKP:n kanssa.

Toimitus

Suomen Työväenpuolueen ja pienitulo

Esko Auervuolle

Juho Haavisto

Ilmari Huuskonen

Teuvo Kasurinen

Reijo Katajaranta

Hannu Kautto

Lyyli Kivivirta

Esko Koivisto

Rose-Maria Kyrönlahti- Keskivaara

Larmo Lehtola

Jaakko Muilu

Heikki Männikkö

Tarja Männikkö

Anna Nevalainen

Timo Nieminen

Pirkko Nokkala

Matti Orava

Liisa Paakkolanvaara

Wäinö Pietikäinen

Jaakko Pietiläinen

Jouko Pääkkö

Heikki Sipilä

Juhani Tanski

Pekka Tiainen

Heikki Typpö

Kalevi Wahrman

Leo Wickholm

STP:n ja pienituloisten ehdokaslistan tavoitteet Helsingin osuuskauppa Elannon edustajiston vaaleissa 2008

Edistysmielisen osuustoiminnan puolesta

Edistysmielinen työväen osuustoiminta Helsingin seudulla sai alkunsa niiden ihmisten työstä, jotka halusivat puolustaa työväen ja pienituloisten etuja ja oikeuksia. Siksi alun perin leipurit perustivat Elannon vuonna 1905, jotta ihmiset saisivat terveellistä, hyvää ja hinnaltaan edullista leipää. 3.6.2003 Elannon edustajisto äänestyksellä jäsenistöä kuulematta lopetti itsenäisen Elannon eikä hyväksynyt esitystä kriisin jälkeen kannattavaksi tulleen toiminnan jatkamisesta.

HOK-Elannon toiminnassa:

Suomen Työväenpuolueen ja pienituloisten ehdokaslista haluaa palauttaa voimaan työväen ja kuluttajien itsenäisen, jäsenvaltaisen osuustoiminnan periaatteet. Puolustamme jäsenten ja työntekijöiden etuja ja vaikutusmahdollisuuksia HOK Elannon kaikessa toiminnassa ja vaadimme pienituloisten ostohyvitysten nostamista ja alempia hintoja pienituloisille tärkeisiin elintarvikkeisiin ja muihin hyödykkeisiin.

On kehitettävä lähikauppaa sekä sosiaalisesti ja ekologisesti vastuullista osuustoimintaa kaupallisen voitontavoitteluun tähtäävän ja yksipuolisesti suurten yksiköiden tehokkuutta korostavan linjan sijasta.

Osuustoimintaa tulee kehittää vaihtoehtona voiton tavoitteluun perustuville markkinoille ja vastapainoksi ylikansalliselle rahanvallalle.

Vaihtoehto kaupan keskittämiselle

— Lähikaupan palveluja on laajennettava ja monipuolistettava niiden karsimisen sijaan.

— Pienituloisten ostohyvityksiä on korotettava ja hintaalennukset on kohdistettava erityisesti pienituloisille tärkeisiin elintarvikkeisiin ja muihin hyödykkeisiin.

— Jäsenten vaikutusmahdollisuuksia on lisättävä mm. jäsentoimikuntia muodostamalla.

— Osuusliikkeen tulee olla edelläkävijä työntekijöiden oikeuksien ja vaikutusmahdollisuuksien kehittämisessä. Työntekijöiden tulee saada valita edustajansa osuusliikkeen kaikkiin hallintoelimiin.

— Pätkätöiden ja muiden epätyypillisten työsuhteiden sijasta on lisättävä normaaleja kokoaikaisia työpaikkoja. Palkkahaitaria on kavennettava nostamalla pieni- ja keskituloisten työntekijöiden palkkoja.

— Osuusliikkeen toimintaa tulee kehittää ekologisesti kestävän kehityksen periaatteiden mukaisesti. Tämä merkitsee mm. lähikaupan, puhtaiden kotimaisten elintarvikkeiden saatavuuden, kierrätyksen ja energiaa säästävien ratkaisujen edistämistä. Kaupan keskittämisestä hypermarketteihin ja etäälle asuinalueista ilman joukkoliikenneyhteyksiä tulee luopua.

— Hankinnoissa tulee suosia paikallista pienyrittäjyyttä ja rakentaa muutoinkin yhteistyötä osuustoiminnan sekä erityisesti työttömien ja muiden uusien osuuskuntien kanssa sekä pienyritysten kanssa.

— Osuusliikkeen hankinnoissa tulee olla takeet siitä, että tuotteiden valmistuksessa ei käytetä lapsityövoimaa eikä poljeta työntekijöiden oikeuksia.

— Kehitysmaakauppojen ja kehitysmaiden itsenäisten tuottajien kanssa on kehitettävä reilua ja suoraa kauppaa ohi ylikansallisten suuryhtiöiden.

— Osuusliikkeen tulee omassa toiminnassaan torjua kaikenlainen rasismi ja muu syrjintä.

— *Osuustoiminnan vahvistaminen tuotannossa on tärkeä keino turvata, ettei toiminta ajaudu ylikansallisen pääoman käsiin. Osuustoimintaa ainakin silloin, kun se perustuu kaikkien jäsenten yhtäläiseen äänioikeuteen, voidaan myös vaikeuksista huolimatta helpommin kehittää kansanvaltaisempaan suuntaan kuin suuryritystoimintaa, jossa äänivalta ja kontrolli on suuromistajilla. HOK-Elannon muuttaminen osakeyhtiöksi tulee torjua.*

Osuustoiminta laajempana kysymyksenä voi parhaimmillaan tarjonta mahdollisuuksia moniin muihin kansalaisten toimin yhteiskuntaa uudistaviin hankkeisiin Suomessa ja koko maailmassa vastapainoksi nykyisen globalisaation ylikansalliselle rahanvallalle. HOK-Elannon vaali on tässä suuressa kysymyksessä yksi pieni askel, mutta tärkeä askel erityisesti Helsingin seudulla ja HOK-Elannon jäsenten ja Helsingin seudun asukkaiden kannalta.

uloisten lista HOK-Elannon vaaleissa

Näkymä Helsinginkadun ja Hämeentien risteyksestä, "kurvasta". Aikaisemmin rakennuksen päädyssä luki Elanto, nyt HOK-Elanto.

HOK-Elanto ja osuusliikkeen tulevaisuus

Elanto (1905-2003) sai alkunsa, kun leipurit perustivat Elannon vuonna 1905, jotta ihmiset saisivat terveellistä, hyvää ja hinnaltaan edullista leipää. 3.6.2003 Elannon edustajisto äänestyksellä jäsenistöä kuulematta lopetti itsenäisen Elannon eikä hyväksynyt esitystä kriisin jälkeen kannattavaksi tulleen toiminnan jatkamisesta.

Elannosta kehittyi osa helsinkiläisten elämää. Se oli esimerkki siitä, miten työväenliike rakensi sellaista, missä työväenliikkeen eri suuntaukset saattoivat olla mukana. Erityisen tärkeää oli, että Elanto saavutti asemansa laajasti eikä rajoittunut työväen liikkeen kannattajiin ja lähtökohtana olivat työväen ja edistyksellisen osuustoiminnan periaatteet.

Elannon alamäki

Alamäki alkoi siitä, että työväen ja edistyksellisen osuustoiminnan periaatteista alettiin luopua ja omaksuttiin voittoa tavoittelevan liiketoiminnan menettelyitä, jotka vähitellen syrjäyttivät osuustoiminnan alkuperäisen ajatuksen, että jäsenistö järjestää taloudellista toimintaa jäsenkunnan hyväksi pienituloiset ja koko jäsenkunta ja työntekijät huomioon ottaen.

Muutokset alkoivat näkyä siten, että jo 1960-luvulta alkaen tehtaat, oma maatalous ja muu tuotannollinen toiminta lopetettiin ja Elanto muuttui osuusliikkeestä osuuskaupaksi, jolla oli kaupan rinnalla ravintolatoimintaa. Kiinteistöomaisuutensa turvin Elanto saattoi menestyä.

Kamppailu itsenäisen Elannon puolesta

Torjuntataistelun itsenäisen Elannon puolesta jäsenet ja työntekijät joutuivat käymään, kun 1980-luvun alussa oli operaatio Elannon liittämisestä EKA:aan, nykyiseen Tradekaan. Kyse oli SDP:n johdossa hyväksytystä hankkeesta valtakunnalliseen työväen osuustoiminnan keskittämiseen. EKA ajautui sitten vaikeuksiin ja monet siihen liitetyt vakavaraiset hyvin toimivat työväen osuuskunnat menettivät asemansa sen myötä.

EKA-operaation osa oli sen tunkeutuminen Elannon hallitsemille alueille. Elanto vastasi osin virheillä rönsyttämällä toimintaansa tappiollisiin hankkeisiin, kuten silloin huonekaluihin. Rahaa saatiin myymällä alihintaisesti Backaksen tilan maita edustajiston äänestyspäätöksellä. Ongelmat kasaantuivat laman aikana. Kriisi puhkesi vuoden 2004 alussa, kun säästökassatallettajat alkoivat pelastaa rahojaan säästökassoista ja tuli nostokielto. Paniikkitilanne syntyi, kun levisi tieto Elannon vaikeuksista. Taustalla oli paljon huonoa asioiden hoitoa eikä aloitteita toiminnan kehittämiseksi ja jäsenvallan palauttamisesta otettu tarpeellisella vakavuudella.

Pankit Elannon kimpussa

SYP-KOP-fuusio aiheutti, että uusi Merita ei piitannut aiemmista KOP:n lupauksista lainoittaa tarvittaessa, jos säästökassojen varat hupenevat. Huono asioiden hoitoa osoittaa, että lupaukset olivat olleet suullisia aamukahvilupauksia vuoden 2003 toukokuussa KOP:n pääjohtajalta, joka syksyllä markkinoi KOP:n osakkeita jotta pankki pelastuisi. Elantokin teki ylihintaisia KOP:n osakkeen ostoja ja se ja osaltaan rakennusliike Hakan konkurssi aiheuttivat tappioita.

Velkojat, pankit Merita etunenässä, pakottivat Elannon myymään kiinteistönsä alhaisin hinnoin. Asuntokaupasta äännestettiin. Myyntiä vastaan äänestivät Pekka Tiainen ja Anna-Liisa Kuittinen kun asunnon menivät Merita-leirin Sammolle, joka tunnetaan Björn Wahlroosin johtamana yhtiönä. Pankit maksattivat Elannolla velkasaneerauksessa lainat ja kaupanpäällisiksi ottivat asunnot alhaiseen hintaa, sillä sittemmin hinnat ovat nousseet 2-2.5-kertaisiksi.

Elanto lopetettiin

Elanto oli kumminkin 2000-luvun alussa selvinnyt vaikeuksistaan ja uusi vuosituhat saatettiin aloittaa uusin odotuksin, mutta 3.6.2003 itsenäinen Elanto edustajiston äänestyspäätöksellä jäseniltä kysymättä lopetettiin ja siirrettiin osaksi S-liikettä ja HOK-Elantoa. Tradekakin on selvinnyt vaikeuksistaan, mutta sen keskeinen liiketoiminta on myyty Ruotsiin ja siten yksityistetty. Osuusliike on silti edelleen olemassa.

Osuustoimintaliike on turvattava

Tässä tilanteessa on tarpeen turvata, että S-liikettä ja sen osatoimintoja ja HOK-Elantoa ei lopeteta osuusliikkeenä, vaan toimintaa turvataan vastapainona ylikansalliselle rahan vallalle. Samalla on tarpeen viedä edistyksellisen työväen osuustoiminnan periaatteet osaksi HOK-Elannon toimintaa niin paljon kuin se on mahdollista. Myös Tradekan ympärille on tarpeen rakentaa osuustoimintaa ja asia tulee ajankohtaisemmaksi kun tulevat Tradekan vaalit. On myös tarpeen yrittää vahvistaa ja tukea uusosuustoimintaa ja erityisesti paikallista pienyritystoimintaa. Olennaista on, että on erittäin tärkeä yhteiskunnallisen keskustelun paikka siitä, miten nykyoloissa voidaan aikaansaada muutosta. Osuustoiminta on tässä yksi asia, joka on tarpeen huomioida, ja pidemmällä aikavälillä sillä voi olla merkittävä rooli siinä, miten talouden asioita yhteiskunnassa järjestetään. On huomattava, että siinä on nykyisellään yksi henkilö-yksi ääni periaate, jos on osuuskunnan jäsen. Osakeyhtiöistä tämä eroaa siinä, että osakeyhtiöiden äänimäärä on sitä suurempi, mitä enemmän osakkeita omistuksessa tai kontrollissa ja se yleensä merkitsee, että pienomistajilla ei ole mitään valtaa.

Pekka Tiainen

Robert Owen, osuuskauppaliikkeen perustaja

Robert Owen, osuustoiminnan pioneeri

HOK-Elannon vaalien myötä osuuskauppatoimintaan kiinnitetään jälleen suuremmin huomiota. Siksi kannattaa nostaa esille eräs sen keskeisistä perustajista, walesilainen tehtailija Robert Owen (1771-1858). Paitsi osuusliikkeen perustaja Owen oli myös merkittävä utopistisosialisti, joka näki aikansa teollisen vallankumouksen suurena mahdollisuutena. Se voisi taata ihmisarvoisen elämän koko kansalle eikä vain sen pienelle kapitalistiselle eliitille.

Sen ehtona kuitenkin oli, että koneet alistetaan palvelemaan ihmisten tarpeita – ei niin, että ihmiset alistetaan koneiden jatkeiksi. Se edellytti tuotantovälineiden yhteisomistusta.

Robert Owen oli omaksunut valistusfilosofeilta materialistisen opin siitä, että ihmisen luonne on toisaalta synnynnäisten taipumusten, toisaalta ihmistä koko hänen elinaikanaan, mutta erityisesti kasvuiässä ympäröivien olojen tuote. Tästä lähtökohdasta käsin hän lähti kehittämään johtamiensa tehtaiden työläisten olosuhteita.

Myöskään hän ei hyväksynyt uskontoa. Uskonto perustui hänen mielestään järjenvastaiselle mielikuvitukselle, joka teki toisista kiihkomielisiä fanaatikkoja ja toisista surkuteltavia hurskastelijoita.

Ensin Owen toimi 1700-luvun lopulla Manchesterissa puuvillatehtaan johtajana. Tehtaassa oli yli 500 työläistä. Sitten hän siirtyi Skotlantiin New Lanarkiin, jossa hän johti puuvillatehdasta v. 1800 – 1829. Vähitellen hän sai järjestettyä tehtaansa osakeomistuksen sellaiseksi, että muut osakkaat hyväksyivät hänen kokeilunsa. Täällä hän saavutti suurta mainetta sosiaalisilla uudistuksillaan pitäen siitä huolimatta tehtaansa hyvin kannattavana.

Engels kuvaa Owenin toimintaa kirjoituksessaan 'Sosialismin kehitys utopiasta tieteeksi' seuraavasti: "Vähitellen 2500 henkeä käsittäväksi kasvaneen, alkuaan mitä sekavimmista ja enimmäkseen vahvasti turmeltuneista aineksista koostuvan väestön hän muutti oikeaksi mallisiirtolaksi, jossa juopottelu, poliisi, rikostuomarit, oikeusjutut, köyhäinhoito ja hyväntekeväisyyden tarve olivat tuntemattomia asioita. Ja tämä tapahtui yksinkertaisesti siten, että hän loi ihmisille inhimilliset olot ja kasvatti huolellisesti etenkin nousevaa sukupolvea."

Owen paransi työläistensä asunto-oloja rakentamalle heille asuntoja. Erityisesti hän kehitti koulutusta ottamalla ensimmäisenä käyttöön lasten koulut. Owen lyhensi työntekijöidensä päivittäisen työajan 10,5 tuntiin, kun se toisilla tehtailijoilla saattoi olla 13-14 tuntia. Ja jos tuotantoon tuli seisokkeja työläiset saivat siitä huolimatta palkkansa eikä tehtaan kannattavuus ollut kuitenkaan vaarassa.

Hän järjesti tehtaansa yhteyteen myös osuustoiminnallisesti toimivan kaupan. Muualla tehtaat olivat järjestäneet työläisilleen kauppapalvelut siten, että työläiset saivat työstään palkaksi erilaisia poletteja, joilla tehtaan kaupasta saattoi ostaa tavaraa. Näillä poleteilla ei ollut mitään arvoa tehtaan kaupan ulkopuolella. Kapitalistiset tehtaan omistajat hankkivat kauppoihin huonoa, jopa kelvotonta tavaraa, jota kuitenkin myytiin kalliilla hinnalla. Polettien käytöstä alettiin luopua Englannissa vasta 1830-luvulla, jolloin lailla säädettiin, että oikealla rahalla, punnilla on voitava käydä kauppaa myös tehtaiden kaupoissa.

Muiden tehtailijoiden vastakohtana Owen hankki kauppaansa hyvää ja laadukasta tavaraa ja möi sitä työläisille lähes omakustannushinnoin. Nämä Owenin periaatteet muodostuivat osuustoiminnan lähtökohdiksi Britanniassa ja levisivät sieltä muuallekin maailmaan.

Owen ihmetteli sitä ristiriitaa, että uudet kapitalistiset tehtaat pystyivät tuottamaan saman verran rikkautta mihin puoli vuosisataa aikaisemmin olisi tarvittu 600.000 työläisen armeija. Mihin tuo rikkaus hävisi? Se meni tehtaiden omistajille, jotka saivat 5% koron sijoittamalleen pääomalle ja sen lisäksi yli 300.000 puntaa voittoja.

Owen kannatti tuotantolaitosten yhteiskunnallista omistamista. "Uudet valtavat tuotantovoimat, jotka siihen asti olivat palvelleet vain yksityisten rikastumista ja suurten joukkojen orjuuttamista, tarjosivat Owenille perustan yhteiskunnan uudistamiseen, ja niiden piti toimia kaikkien yhteisenä omaisuutena vain kaikkien yhteistä hyvinvointia varten", toteaa Engels.

Kääntyminen kommunismiin oli Owenin uralla kuitenkin käännekohta. New Lanarkissa hän sai suurta mainetta, kun hänet käsitettiin vielä pelkkänä filantrooppina – ihmisystävänä, mutta kun hän alkoi v. 1823 esittää kommunistisia siirtoloita Irlannin olojen parantamiseksi, yhteiskunnan valtaapitävien ja tiedotusvälineiden suhde muuttui. Koko virallinen yhteiskunta käänsi hänelle selkänsä.

Vuonna 1825 Owen perusti kommunistisen siirtolan Yhdysvaltojen Indianaan nimeltä New Harmony (Uusi Harmonia). Tämä kokeilu kuitenkin epäonnistui. Siirtolaan tullut väki oli liian irtolaista kulkuria, jotka eivät sopeutuneet Owenin yhteisöön vaan valittelivat oman yksilöllisyyden ja henkilökohtaisten vapauksien puuttumista ja lähtivät tiehensä. Tämä kokeilu epäonnistui ja Owen palasi rahansa menettäneenä miehenä takaisin Englantiin 1830-luvulla.

Koko loppuikänsä Owen vietti työväenluokan piirissä yrittäen parhaansa mukaan parantaa työläisten oloja ja ollen mukana mm. ammattiliittojen perustamisessa. Kuitenkin kaikesta hänen toiminnastaan on jäänyt parhaiten jäljelle juuri osuustoimintaliike.

Owenin toiminta kuvaa osuusliikkeen alkuaikoja. Nyt osuustoiminnalle olisi löydettävä vanhojen tavoitteiden lisäksi myös uusia muotoja. Sosiaaliturva ja koulutus ovat jo 1900-luvun alkupuolella siirtyneet yhteiskunnan hoidettaviksi. Nykyinen globaali markkinatalous kuitenkin asettaa uusia haasteita osuuskauppaliikkeelle. Owenin tapaan sen tehtävänä olisi edelleenkin myydä hyvää tavaraa halvalla, niin että pienempituloisetkin voivat sitä ostaa, eli voiton tavoittelu ei ole osuustoiminnan määräävänä tavoitteena. Perinteisten osuustoiminnan tavoitteiden lisäksi yhtenä uutena tavoitteena voisi olla paikallisen tuotannon suosiminen ulkomaista ylikansallisten yritysten tuontitavaraa vastaan. Tavaran tulisi olla omassa maassa tai maakunnassa, joka tapauksessa lähellä tuotettua. Näin se tukisi paikallista tuotantoa ja työllisyyttä.

Mutta eihän tällainen sovi EU:n kuvioihin.

Reijo Katajaranta

Oliko Lenin ”objektiivinen idealisti” vai dialektinen materialisti?

Risto Koivula, DI,
Tampere

Helsinkiläisen Marx-seuran[8] puheenjohtaja Vesa Oittinen[9] leimaa seuran sivuilla artikkelissaan ”Bernstein ja Kantin varjo työväenliikkeen yllä”[1] leninismin filosofian ”objektiiviseksi idealismiksi”.

Artikkeli käsittelee Eduard Bernsteinin ”eettisen sosialismin” ideaa, jonka perusvika oli ja on siinä, että oppi rakentuu perusteettomalle uskolle ”synnynnäiseen moraaliin”, jollaista ei ole olemassa.

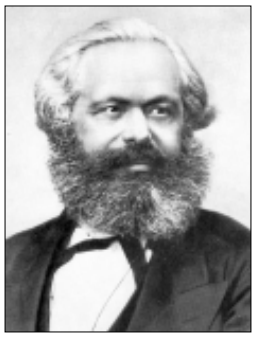

Jos dialektiikka tulkitaan idealistisesti päädytään Hegeliin, jos taas materialistisesti, päädytään Marxiin. Kirjoittajamme Risto Koivulan mukaan ei voi olla pienintäkään epäselvyyttä, kumpaa tulkintaa lenin edusti. Leninistä ei saa tekemälläkään idealistia, vaikka Vesa Oittinen niin väittäisikin.

Ennen kaikkea Oittisen artikkelilla kuitenkin halutaan väittää, että ”idealismina” dialektinen materialismi muka ei kelpaisi luonnontieteiden filosofiaksi, eikä historiallinen materialismi talous- ja muiden yhteiskuntatieteiden filosofiaksi. Suomen akatemian tutkija ja muinaisen taistolaisliikkeen ideologi esittää nämä filosofiat ”oikeiden luonnontieteiden kilpailijoina”, joita erinäiset muut opilliset konstruktiot ovatkin, mainittakoon tässä vain vaikkapa siellä akatemiassa kovin populääri antipavlovistinen ”evoluutiopsykologia”...

Joudun (RK) oikaisemaan Oittisen (VO) perättömiä väitteitä ja tulkintoja, ja voin ammatillisella tieteellisellä kokemuksella vakuuttaa, että ainakin dialektinen materialismi sopii loistavasti luonnon- ja teknisten tieteiden teorianmuodostuksen filosofiseksi taustateoriaksi. [7]

Keskityn tässä kirjoituksessa kysymykseen muka ”Leninin idealismista”.

Oittisen juttu sisältää kuitenkin paljon asiaa myös aiheesta ”Kommarit, demarit, sosialismi ja moraali”, joten palaan ehkä artikkelin tuohon puoleen myöhemmin.

Lenin, idealisti vai materialisti?

VO: ” Vuonna 1880 Friedrich Engels kirjoitti teoksessaan *Sosialismin kehitys utopiasta tieteeksi*: “Me saksalaiset sosialistit olemme ylpeitä siitä, että emme polveudu vain Saint-Simonista, Fourierista ja Owenista, vaan myös Kantista, Fichtestä ja Hegelistä”.

Vaikka Engels siis näin antoikin vihjeen marxilaisen sosialismin filosofisista juurista, oli II internationaalin johtavien poliitikkojen ja teoreetikkojen piirissä kuitenkin 1800-luvun loppuun mennessä vakiintunut hyvin vahvana se käsitys, että Marxin oppi on “reaalitiedettä”, ei filosofiaa. Marxilaisuuden nähtiin koostuvan historiallisesta materialismista ja kapitalismin kriittisestä analyysista. Filosofisen spekulaation kanssa sillä ei pitänyt olla mitään yhteistä. ”

RK: Oittinen ottaa **erityistieteistä** ilman mitään asiallista syytä käyttöön uuden termin ”reaalitiede” (eli suomeksi ”oikea tiede”); Oittinen on ilmeisesti tullut sellaiselle kannalle, että ensinnäkään mikään Marxin harjoittama tiede, ja toisekseen mikään filosofia, muka ei ole ”oikeaa eli reaalitiedettä”. Tuollainen kanta olisi useimpien porvarienkin kannan vastainen ja yhtenisi lähinnä marxismia ”demonisoivien” fasistien kantaan.

On täysin älytöntä, että kaikille erityistieteille yhteisiä yleiskäsitteitä tutkiva materialistinen **dialektiikka** (joka korvaa tuossa roolissa joidenkin muiden oppien **metafysiikan**) voisi olla jokin erityistiede: joko se on filosofiatiede, tai sitten se ei ole tiedettä lainkaan. Eikä myöskään tuohon aikaan tästä asiasta voitu millään muulla tavalla ajatella. Marxin taloustiede kuten lisäarvoteoria taas ovat yhtä selvästi erityistiedettä kuin dialektiikka on filosofiatiedettä.

VO: ” Uuskantilaiset omaksuivat Kantin kriittisestä filosofiasta vain tiettyjä valikoituja puolia . He “siivosivat” siitä pois liian radikalismin ja materialistiset tendenssit. Erityiseksi loukkauskiveksi osoittautui uuskantilaisille kuuluisa *Ding an sich*, “olio sinänsä”, joka Kantin mukaan oli kaikkien aistimustemme takana niiden aiheuttajana. Uuskantilaisten mielestä tämä johti hankalaan materiaalisten olioiden ja subjektiivisten aistimusten dualismiin. He “virtaviivaistivat” Kantin oppia eliminoimalla oliot sinänsä Nyt jäljelle jäi vain (subjektiivinen) kokemus - siis ilman sitä aiheuttaneita objekteja -, minkä seurauksena uuskantilaisuudessa olikin ikään kuin sisäänrakennettu tendenssi kohti subjektiivista idealismia. Kehityskulku täydentyi hieman myöhemmin vuosisadanvaihteessa 1900 muotifilosofiaksi nousseessa Machin ja Avenariuksen empiriokritisismissä, joka opetti, etteivät ulkomaailman oliot todellisuudessa ole muuta kuin meidän subjektiivisessa kokemuksessamme olevia “aistimuskimppuja” - ajatus, jota vastaan Leni**n raivokkaasti hyökkäsi. ”**

RK: Tässä Oittinen tähdentää ehdottoman aiheellisesti machismin, ”sosialidemokraattisen luonnontieteenfilosofian” patataantumuksellista ja jopa vähän höyrähtänyttä ja loogisesti uskontoon johtavaa roolia tieteessä ja politiikassa. Poliittisesti machistit saattoivat kyllä olla varsin äkkivääriä radikaaleja, mm. eräs johtajista wieniläinen fysiikan professori Friedrich Adler, joka oli väitellyt Lenininkin kanssa, ampui omakätisesti Itävallan ministeripresidentti (pääministeri) Karl von Stürgkhin.

VO: ” II Internationaalin aatteellista perintöä arvosteli vasemmalta ehkä seikkaperäisimmin Lenin. Kiinnostavinta Leninin kritiikissä oli ensinnäkin se, että filosofisilta mieltymyksiltään hän poikkesi oman fraktionsa - bolshevikkien - päälinjalta. Hän ei omaksunut sitä “aktivistista” ja subjektivistista filosofiaa, jota monet muut bolshevikkien teoreetikoista (kuten A. A. Bogdanov) kannattivat, vaan nojautui mieluummin Plehanoviin, vaikka tämä oli puoluekiistassa jäänyt menshevikkien leiriin.

1909 ilmestynyt *Materialismi ja empiriokritisismi* oli suunnattu ennen kaikkea “omien” rivit tartuttanutta empiriokritisismiä vastaan. Empiriokritisismi lukeutuu suuntauksena jo pikemmin positivismiin, mutta siinä on silti tiettyjä yhtymäkohtia (empiirisen kokemuksen “kritiikki”!) uuskantilaisuuteen. Jo tässä teoksessa Lenin hyökkäsi voimakkaasti Kantin tietoteoriaa ja ennen kaikkea “olio sinänsä”-käsitteeseen liitettyä agnostisismia vastaan. Mutta varsinaisesti vasta 1914/1915 syntyneissä *Filosofian vihkoissa* Leninin Kant-kritiikki saa lopullisen muotonsa.

Filosofian vihkot koostuvat pääasiassa Hegel-ekserpteistä. II Internationaalin vasemmiston teoreetikoista Lenin oli ehkä eniten kiinnostunut Hegelistä. Se on jossain määrin yllättävää, sillä - kuten jo sanoin - bolshevikin olisi odottanut innostuvan enemmän jostain Giovanni Gentilen tyyppisestä “aktivistisesta”, subjektin aktiivista toimintaa korostavasta filosofiasta. Tässä näkyy Leninin pyrkimys synteesiin, vastakohtien ylittämiseen: vaikka hänkin on vallankumousmiehenä tyytymätön Kautskyn ja II Internationaalin deterministiseen marxismitulkintaan, tahtoo hän samalla myös välttää äärivasemmistolaista aktivismia, jota bolshevikkipuolueessa paljon esiintyi. ”

RK: Lenin oli ”Materialismissa ja empiriokritisismissa” ennen kaikkea tieteen eikä politiikan filosofi.

Mutta bolshevikkien ja menshevikkien raja ei todellakaan ollut, eikä ole, ”väkivallan ja väkivallattomuuden” raja, vaan perusero leninismin ja nykyisenkin sosialidemokratian välillä oli ja on jossakin aivan muualla.

VO: ” Mutta vielä yllättävämpää on, että Lenin nielaisee *Filosofian vihkoissa* Hegelin Kant-kritiikin suorastaan nahkoineen karvoineen. Kun Hegel esimerkiksi arvostelee Kantin oppia olioista sinänsä sillä argumentilla, että *Ding an sich* on pelkkä tyhjä abstraktio, joka ajatuksen pitää pystyä täyttämään omalla sisällöllään, hyväksyy Lenin tämän täysin - panematta ollenkaan merkille, että tällaisen kritiikin läpivieminen edellyttää objektiivisen idealismin ohjelman allekirjoittamista. Hegel näet “voittaa” Kantin tekemällä olioista sinänsä hengen momentteja, ts. riistämällä niiltä niiden riippumattomuuden subjektista. Olioiden sinänsä perustana, substanssina osoittautuu Hegelillä viime kädessä olevan henki, ja näin ne todellisuudessa ovatkin “samaa maata” kuin subjekti ja sen tajunnansisältö. ”

RK: Tässä nyt sitten Oittinen ”todistaa Leninin olevankin idealisti”! Nyt sitä ”todistusta” kerrankin **päästään tarkastelemaan lähemmin!**

Se perustuu sille, että muka ”Lenin allekirjoittaa objektiivisen idealismin ohjelman”, koska ”das Ding an sich” on ”kumottu objektiivisten idealistien toimesta”, ja Lenin hyväksyy tuon ”todistuksen”, kuten edelleen tulkitsen, esittämättä sen tilalle mitään tiukan materialistista **(jos sellainen vain olisi esitettävissä...)vaihtoehtoa. Tuollainen onkin ihan todellisuudessakin bluffareiden trikkejä, että otetaan** toisessa teoriassa **todistettuja lauseita** aivan toiseen teoriaan **muka ”todeksi todistettuina”,** vaikka niitä ei olekaan todistettu eikä voidakaan todistaa **(muutoin tarvitsisikaan bluffata!)** tuossa toisessa teoriassa**. Esimerkkinä juuri, että ”surffattaisiin” oppilause hegeliläisestä dialektiikasta marxilaiseen.**

Tekikö Lenin siis tuollaista, bluffasiko hän(kin) logiikassa, kuten VO väittää? Vai bluffaako mahdollisesti VO itse?

Tämän kysymyksen selvittämiseksi on katsottava, kuka saksalainen idealisti on kumonnut Kantin ”das Dng an sich” -käsitteen, todistanut sen epäadekvaatiksi, ja miten hänen todistuksensa suhtautuu kysymykseen taustafilosofian materialistisuudesta tai idealistisuudesta.

Kysymykseen vastaa neuvostoliittolainen filosofi **Evald Iljenkov**, joka on omistanut tälle kysymykselle seurannaisineen erinomaisen pääteoksensa ”Dialektinen logiikka”[4].

“ Kant ei hyväksynyt niitä parannuksia, jotka **Fichte** oli esittänyt tehtäväksi hänen ajatteluteoriaansa.

.....Fichte etsi ajattelua koskevasta Kantin opista perusluonteista epäjohdonmukaisuutta. Hän löysi sen lähtökäsitteestä, jonka Kant oli tietoisesti ottanut kaikkien rakennelmien pohjaksi, ”olion sinänsä” käsitteestä. Jo tässä käsitteessä **(eikä niissä kategoriaalisissa periaatteissa, jotka voidaan omistaa oliolle)** piilee kirkuva ristiriita, siinä rikotaan kaikkien analyyttisten arvostelmien korkeinta periaatetta vastaan, joka kieltää ristiriidan käsitemääritysissä**. Sellaista ”käsitettä” ei siis voida sietää loogisesti kehitetyssä teoriajärjestelmässä.**

Tosiaankin, käsitteessä ”olio sellaisena kuin se on ennen ja ulkopuolella kaikkea mahdollista kokemusta” piilee Kantilta huomaamatta jäänyt mielettömyys: väite, että meillä on tajunnassa tajunnan ulkopuolinen olio (”tieto asiasta, josta meillä ei voi olla tietoa”, RK), merkitsee samaa kuin väite, että taskussa on rahaa, joka on taskun ulkopuolella.

Tässä ei ole kysymys siitä, onko puhuttua ”oliota sinänsä” olemassa vai ei (eli voisiko olla todellisuuden puolia, joista emme ikimaailmassa voisi tietää mitään, RK). Mutta siitä, että tällaisen olion *käsite* on mahdoton**, Fichte oli varma. Tälle perustalle ei voitu rakentaa myöskään käsitteiden järjestelmää, koska Kantin teoreettisen rakennelman perustan yli kulki ristiriidan halkeama.**

Fichten johtopäätös oli moitteeton: olion itsensä ajatteleminen merkitsee, että *ajatellaan sellaista mikä määritelmällisesti ei ole ajateltavissa* **(ristiriidan kiellon kannalta tietysti), rikotaan kaikkien analyyttisten arvostelmien korkeinta periaatetta vastaan näitä arvostelmia perusteltaessa. Fichte moitti Kantia siitä, että tämä logiikan järjestelmässään näytti erittäin huonoa esimerkkiä logiikan sääntöjen käsittelystä.**

Kysymys asetettiin näin: pitääkö logiikan tieteenä noudattaa samoja periaatteita, jotka se asettaa kaikelle muulle ajattelulle ehdottoman yleisinä, vai onko se oikeutettu ylenkatsomaan niitä? Täytyykö logiikan olla tiede tieteiden joukossa, vai käyttäytyykö se pikemminkin omavaltaisen ruhtinaan lailla, kun tämä säätää lakeja, jotka sitovat kaikkia muita paitsi häntä itseään? Kysymys saattaa tuntua puhtaasti retoriselta. Kuitenkin Kantin opista seuraa, että havainnossa annetuista olioista (ts. kaikkien erityistieteiden alueella) ihminen ajattelee yksien sääntöjen mukaan (totuuslogiikan sääntöjen) ja ajattelussa annetuista olioista toisten sääntöjen mukaan (transsendentaalisen dialektiikan hengessä). Ei ihme, että ymmärryksen ja järjen välille ja itse järkeen ilmaantuu ristiriitoja, antinomioita.”

Fichten muodollisloogisessa kritiikissä Kantin ”oliota sinänsä” vastaan ei ole ollenkaan kysymys ”materialismista ja idealismista”: **”das Ding an sich” on väärä, KOSKA SE ON MUODOLLISLOOGISESTI SUSI, itse muodollisen logiikan idean, TOTUUSARVON SÄILYTTÄMISEN PÄÄTELMISSÄ, vastainen. Tieteellisellä ”teorialla”, jonka ”aksioomiin” tuo pseudokäsite kuuluu, voidaan ”päätellä” lopulta aivan mitä tahansa ja kuinka päin tahansa!**

Jatkuu sivulla 12...

Terveisiä työprikaatista Kuubasta

Kuuban vallankumouksen voidaan katsoa alkaneeksi tämän Santiago de Cubassa sijaitsevan Moncadan kasarmin valtausyrityksestä 26.7.1953. Tavoitteena oli diktaattori Batistan suistaminen vallasta. Tämä yritys ei onnmistunut, yli 60 kapinallista sai surmansa ja Fidel Castro itse joutui vankilaan. Rakennus on näköjään korjattu, koska vielä 70-luvun lopulla sen seinät olivat täynnä luodinreikiä.

STP:n ja Kommunistien Liiton hallitusten jäsen Esko Koivisto kävi jälleen solidaarisuusprikaatin merkeissä matkalla Kuubassa. Matka oli Suomi-Kuuba -seuran järjestämä. 3-viikkoinen matka alkoi joulukuun puolivälissä ja jatkui viikon verran tammikuun puolelle. Edellisen kerran hän kävi vastaavalla matkalla vuosi sitten. Prikaatitoiminta on Kuuban ulkoministeriön alaista toimintaa ja siellä käydään paitsi tekemässä töitä myös tutustumassa Kuuban sosialismiin, historiaan ja nykyhetkeen. Kuubalaisista isännistä prikaatilaisia kävi tervehtimässä mm. Fidel Castron vanhempi veli Ramon Castro.

Prikaati sijaitsi n. 40 km länteen Havannasta. Osallistujat - vajaat 200 henkilöä - olivat Pohjois-Eurooppasta. Suomesta heitä oli n. 20. Työ itsessään oli soijapapujen keräämistä ja appelsiinipuiden hoitamista. Työtä tehtiin prikaatissa päivittäin 4 tuntia ja yhdeksän päivän aikana, joten matkalaisille jäi runsaasti aikaa tutustua kuubalaiseen todellisuuteen. Prikaatissa vieraili lukuisia orkestereita, heille opetettiin salsaa, järjestettiin seminaareja Kuuban tilanteesta ja taloudesta – tosin puutteena oli, että niissä kielinä olivat vain espanja ja englanti, joten kielitaidottomat jäivät monesta asiasta paitsi. Lisäksi tehtiin matkoja Kuuban muihin osiin mm. Fidel Castron kotitilalle, joka nyt toimii museona.

Eskolla oli matkallaan silmät auki ja kuva kuubalaisesta todellisuudesta avartui. Kuubalaiset ovat hyvin ylpeitä maastaan. He korostavat, että Kuuban ainoa itsenäisyyden kausi on sijoittunut Castron ja sosialismin aikaan. Sitä ennen Kuuba oli vuosisatoja Espanjan hallussa. Maa siirtyi 1900-luvun alussa USA:n hallintaan, jota se oli käytännössä myös Batistan aikana ja sitä edeltävinä vuosina, jolloin Kuuba oli erilaisten mafialiigojen hallussa, mutta edelleenkin vahvasti USA:n liekanarussa.

Kuuban todella vaikeat vuodet sijoittuivat 1990-luvulle heti Neuvostoliiton kaatumisen jälkeen. Silloin talous oli kriittisessä tilassa ja kaikesta oli puutetta. Nyt Kuuban talous on päässyt hyvään 8 % kasvuvauhtiin ja kriisi on ohitettu. Se näkyy mm. autokannan uusiutumisena - eurooppalaiset autot ovat syrjäyttämässä vanhat 1950-luvun amerikanraudat. Kaikkea tavaraa löytyy kaupoista, eikä mistään ole varsinaista puutetta. Rakennustoiminta on Kuubassa nousussa. Kunnianhimoisena tavoitteena on rakentaa maahan vuosittain 150.000 uutta asuntoa. Vanhojakin asuntoja korjataan, mutta esim. Havannassa se koskee etupäässä asuntojen sisätiloja. Tiettyä lepsuiluakin rakentamisessa vielä näkee. Eskon silmään pisti talon viereen pystytetyt rakennustelineet. Niille ei ollut ilmeisesti vuosiin käyttöä, koska niiden alta versoi jo parimetrinen puun taimi.

Erityisesti Kuuba satsaa turismiin, hotelleja rakennetaan jatkuvasti rannoille. Suuret turistivirrat tuovat valuuttaa Kuuballe, mutta myös kaikenlaisia lieveilmiöitä ja harmaata taloutta.

Kuuba on kärsinyt vakavasta energiapulasta, joka nyt on hellittämässä, koska Venezuelasta saadaan öljyä. Toinen puoli asiassa on, että Kuubassa ei välttämättä tarvita kovinkaan paljon energiaa – ei ole talvea ja suuria lämmityskuluja. Liikenne ja teollisuus tietenkin syövät energiaa. Joukkoliikenne toimii, mutta yleensä bussit ovat täpötäynnä – syynä ovat halvat joukkoliikenneliput, jotka eivät käytännössä maksa juuri mitään. Energian osalta Kuuba on satsaamassa myös aurinkopaneeleihin. Monet pienien kylien lääkärikeskukset toimivat aurinkopaneeleiden voimalla, siellä on yleensä myös Internet-yhteys ja televisio kyläläisten töllötettäväksi.

Myös maaseudulla asiat ovat kunnossa. Tosin yksi ongelma on sama kuin monessa muussakin maassa, väki haluaisi siirtyä pois maalta Havannaan ja muihin suurempiin kaupunkeihin. Maaseudulla maan omistaa valtio, joka vuokraa sen ensin osuuskunnille ja nämä edelleen yksityisille viljelijöille. Jos tuotannossa syntyy ylijäämää, viljelijä voi vapaasti myydä ylijäämäosan markkinoilla. Nämä markkinat pursuavatkin hyvää tavaraa. 1990-luvun energiakriisin seurauksena maaseudulla traktoreiden lisänä toimivat edelleenkin hevoset, aasit ja muulit. Sekin on energiaystävällinen ratkaisu – ne kun eivät kulje öljyn voimalla.

Yleisenä huomiona Esko vielä mainitsi, ettei hän oikein pitänyt nuorison ”löysästä asenteesta” työntekoon. Katukuvassa oli normaaliin työaikaan liikaa vain aikaansa tappavaa nuorisoa. Tämä, turismin ympärille syntynyt harmaa talous ja entisen Neuvostoliiton huono esimerkki ovatkin huolestuttavia piirteitä. Samoin USA:n televisio- ja radiokanavat syytävät täysillä omaa propagandaansa kuubalaisten saataville. Tosin Kuubassa on varmasti tarkkaan otettu opiksi Neuvostoliitossa tehdyistä virheistä.

Mitä Castron jälkeen?

Kuubaan tulee joka tapauksessa jonkinlainen poliittinen siirtymävaihe sen jälkeen, kun Castro ei enää ole vallassa. Toisaalta viimeiset puolitoista vuotta ovat jo olleet harjoittelua tätä siirtymäkautta varten. Puolueen pioneeritoiminta näkyy katukuvassa ja puolueella lienee hyvä ote edelleenkin asioihin. Lisäksi Castron maine kansan keskuudessa on vankkumaton. Mitään Castroon kohdistuvaa henkilöpalvontaa ei ollut havaittavissa, sen sijaan Kuuban vallankumouksen ja vapaustaistelun ikonit Che Guevara ja Jose Marti kyllä olivat näkyvästi esillä. Esko arveli politiikkaa vuosikymmeniä seuranneena, että Kuuban ns. keskiluokalla, lääkäreillä, opettajilla, johtavilla toimihenkilöillä tulee olemaan ratkaiseva merkitys. Tämä keskiluokka tietää, että jos USA jälleen palaisi Kuuban isännäksi, juuri heillä olisi eniten menetettävää, heillä ei olisi mitään tulevaisuutta kapitalististen monopolien hallitsemassa Kuubassa.

Kuuban asemaa auttaa oleellisesti Latinalaisessa Amerikassa tapahtuva kehitys. Venezuela, Bolivia, Ecuador ovat tästä hyvänä esimerkkinä. Nämä maat yhdessä Kuuban kanssa tukevat kaikki toisiaan. Lisäksi politiikka on muuttunut vasemmistolaisemmaksi mm. Brasiliassa ja Nicaraguassa.

Yksi asia mikä tulevaisuuteen myös vaikuttaa, on USA:n ensi marraskuussa pidettävät presidentinvaalit. Silloin päästään vihdoinkin eroon George W. Bushista, mutta Esko arveli, että valitaanpa presidentiksi kuka tahansa niin vaikeaa tulee olemaan. Jos tuleva presidentti muuttaisi Kuuban politiikkaa rauhanomaisemmaksi esim. purkamalla kauppasaarron tai astuisi sotateollisuuden varpaille, niin USA:ssa kyllä löytyy kiväärimiehiä tällaisen presidentin varalle.

Kuuba on monella tapaa pieni suurvalta. Se on kansainvälisen solidaarisuustyön suurvalta lähettäessään lääkäreitään ja opettajiaan useisiin maihin ja salliessaan opiskelijoiden muista maista tulla yliopistoihinsa ja muihin koululaitoksiin opiskelemaan. Se on suurvalta kulttuurin ja urheilun alueilla. Hyvä, elävä lattarimusiikki soi siellä aina ja joka paikassa, samoin Kuuban vallankumoukseen liittyvät laulut.

Eräs prikaatilaisista kehtasi arvostella Kuuban sosialismia. Hän perusteli arvosteluaan oman kokemuksensa rintaäänellä kertoen käyneensä lähes kaikissa Etelä-Amerikan maissa. Esko huomautti, että näkyikö näissä maissa kerjääviä katulapsia – Kuubassa heitä ei näkynyt. Arvostelija hämmentyi ja hänen täytyi myöntää, että kaikissa muissa maissa niitä oli, mutta Kuubassa niitä ei todellakaan näkynyt.

Esko Koiviston haastattelun pohjalta Reijo Katajaranta

Iranin Kommunistisen puolueen järjestö Komalah 38 vuotta

Puhumassa Majid Nääli. Hän on tullut Suomeen huhtikuussa 2005 turvapaikanhakijana. Hänen perheensä vaimo ja kolme lasta ovat edelleen Iranissa. Hänen kolmesta veljestään Sabir Nääli teloitettiin vankilassa, Hamid Nääli murhattiin taistelussa ja Saeed Nääli surmattiin kadulla. Puhujaketeredilla oleva maalaus Komalah'n perustajasta Mohammad Hossein Kamiri'sta

Iranin kommunistisen puolueen järjestön Komalah'n 38. vuosijuhla pidettiin Turun lähellä Liedossa 9.2.2008. Paikalle oli saapunut Suomesta ja Ruotsista useita satoja puolueen kannattajia ja ystäviä perheineen. Komalah perustettiin maanalaisena ja se oli olemassa jo ennen Iranin kommunistisen puolueen perustamista. Julkiseksi Komalah'n toiminta tuli 14.1.1979, kun järjestön perustaja Mohammad Hossein Kamiri ammuttiin Iranin vallankumouksen yhteydessä tapahtuneen poliisiaseman valtauksen aikana. Tämä tapaus teki järjestön julkiseksi.

Komalah'n perustivat shaahin aikana sivistyneistö ja työläiset. Suomen kielellä Komalah tarkoittaa Iranin Kurdistanin vallankumouksellinen ahertajatyökansan puolue. Komalah oli yksi Iranin kommunistisen puolueen perustajajärjestö 24 vuotta sitten. Iranin kommunistinen puolue haluttiin perustaa, koska ei hyväksytty islamilaista vallankumousta. Se oli työväen vallankumous, jonka papit kaappasivat itselleen.

Komalah toimii kurdikansan keskuudessa julkisesti ja sillä on useita lehtiä ja radioasema “Iranin vallankumouksen radio”. Juhlatilaisuudessa Kommunistien liiton tervehdyksen juhlivalle puolueelle esitti **Heikki Männikkö**. Tervehdyksessään hän totesi, että tänäänkin Marxin, Engelsin ja Leninin tieteellinen yhteiskuntakäsitys muodostaa perustan työväenluokan luokkataistelutaktiikalle. Tähän perustuen Kommunistien liitto on suuntautunut taktiikassaan laajan pääoman vastaisen yhteisrintaman, Suomen Työväenpuolue STP:n rakentamiseen. Tervehdyksessään Männikkö esitti puolueiden välisen yhteistyön syventämistä, tavoitteena työväenluokan kapitalisminvastaisen luokkataistelutaktiikan kehittäminen.

Toimitus

Venezuelan yhdistyneen sosialistisen puolueen ohjelmaluonnoksesta

Presidentti Hugo Chávez ehdotti 15.12.2006 maansa vallankumouksellisten voimien yhdistämisen välineeksi ja sosialismin rakennustyötä varten Venezuelan Yhdistyneen Sosialistisen Puolueen (PSUV) perustamista. Puolueen varsinainen perustamiskokous pidettiin 2.11.2007.

Tuossa vaiheessa kuusi miljoonaa venezuelalaista oli jo täyttänyt jäsenhakemuksen. Puolue piti 12.1.2008 puoluekongressin, johon osallistui 1 676 valtuutettua paikallisosastojen edustajaa. Kokouksessa väiteltiin ja keskusteltiin puolueohjelmaluonnoksesta, uuden puolueen asemasta ja sen toimintaperiaatteista. PSUV julkaisi 23.1.2008 väliaikaisen johtonsa laatiman puolueohjelmaluonnoksen ja poliittisen asiakirjansa.

PSUV:n ohjelmaluonnoksen sisällöstä

1. Vallankumouksen puolustaminen ja sosialismin rakentaminen

Vallankumouksen lähtökohtina ovat Hugo Chávezin johtaman bolivaarisen vallankumoushalli-tuksen tinkimätön puolustaminen ja Venezuelan kansan tahto rakentaa 21. vuosisadan sosialismia. PSUV on väline, jonka avulla vallankumousprojektin tavoitteet, muodot ja menetelmät toteutetaan. Lisäksi painotetaan kullakin hetkellä niitä tunnuksina, jotka voivat helpottaa siirtymistä vallitsevasta tilasta aiottuun päämäärään.

2. Internationalismi

Bolivaarinen sosialistinen vallankumous tapahtuu kansainvälisessä viitekehyksessä ja kansallisissa puitteissa. Ohjelmalliset näkemykset perustuvat kahteen erilaiseen aspektiin. Toisaalta tahto sosialismiin siirtymiseen pohjautuu historiallisen kehityksen luomien aineellisten perusteiden tulkintaan maailman mitassa ja toisaalta taas maan omiin välittömiin edellytyksiin nykyhetkellä.

Perustuen bolivaariseen perinteeseen PSUV:n ohjelma taistelee internationalismin puolesta. Se ottaa lähtökohdakseen vallankumouksen suurten tavoitteiden toteutumisen vasta, kun Latinalaisen Amerikan ja Karibian kansat saavuttavat yhtenäisyyden sekä kansallisen ja yhteiskunnallisen vapautumisen. Lisäksi tämä päämäärä ratkeaa vasta, kun maailman kaikki kansat ovat haudanneet kapitalismin avatakseen oven ihmisyyden historian uudelle aikakaudelle.

Puolueen internationalismin konsepti ei ole pelkästään yksinkertaista ”kansainvälistä veljeyttä kansojen kesken” eikä myöskään pelkkää suvaitsevaisuuteen kehottamista. Puolue kamppailee luodakseen todellisen yhdistyneen kansainvälisen anti-imperialistisen kansojen rintaman, joka vastustaa kaikkia vääryyksiä, joihin imperialismi sekaantuu yleismaailmallisesti.

3. Kansanvallan rakentaminen ja vallan sosialisoiminen

PSUV:n ohjelman tavoitteena on todentaa tunnus: ”Köyhyyden lopettamiseksi valta on annettava köyhille.”– tai paremmin sanoen kansalle. Tämä tapahtuu muodostamalla hallitus, joka edustaa kansanvallan neuvostoja, joissa työläiset, talonpojat, opiskelijat ja kansanjoukot asettuvat pääosaan poliittisen vallan harjoittamisessa.

Puolueohjelma ehdottaa myös poliittisen vallan sellaista sosialisointia, joka vahvistaa kansanjoukkojen suoraa päätöksentekovaltaa heidän omissa järjestöissään, heidän rajoittamatonta oikeuttaan tieteelliseen tutkimukseen, taiteelliseen luomiseen ja demokraattiseen pääsyyn kaikkialle kulttuuripolitiikkaan

PSUV taistelee tehdäkseen kaupunkien, yhteisöneuvostojen, kuntien ja puolueosastojen itsehallinnosta totta. Se lupaa edistää demokratiaa ja kokouskulttuuria myös itse puolueessa. Puolue kamppailee, jotta kaupunkien hallituksille, kunnallis- ja yhteisöneuvostoille suodaan perustuslain mukainen oikeus alueidensa suunnitteluun, toimeenpanovaltaan ja hallintaan.

Puolue lupaa edistää kansalaisten suoraa ja välitöntä osallistumista, jotta suurin mahdollinen määrä miehiä ja naisia osallistuisi ongelmien ratkaisuun yhteiskunnan eri tasoilla sosialistisista kaupungeista yhteisöja kunnallisneuvostoihin asti koskien kansanvaltaa, sosiaalisia kampanjoita, vesi-, urheilu-, kulttuuri- ja asumiskomiteoita sekä armeijan reserviä. Teollisuustuotantoon puolue suosittelee kansan valvontaa ja työläisten itsehallintoa.

4. Suunnitelmatalous ja yhteisöllinen valtio

Puolueohjelma edistää siirtymistä demokraattisesti suunnitellun ja valvotun talouden suuntaan sekä lakkauttaa vieraantuneen työn käytön ja pyrkii tyydyttämään joukkojen kaikki välttämättömät tarpeet. Vaikka kyseessä on siirtymäkausi valtiokapitalismin hallitsemista markkinavoimista kohti valtiososialismia ja säänneltyjä markkinoita, päämääränä on siirtyä kohti yhteisöllistä valtiososialismia, jonka strategisena tavoitteena on neutralisoida totaalisesti arvolain merkitys yhteiskunnan taloudessa.

PSUV rakentaa yhteiskunnan, joka kieltää suurmaatilat ja siirtää näiden maat vallankumouksellisen valtion, julkisten yhtiöiden, osuuskuntien ja järjestöjen käyttöön. Venezuela pyrkii kohti kollektiivista omistusta ja työvoiman käyttöä. Monopolit lakkautetaan. Omistuksen muodoista etusijalle asetetaan julkinen, välillinen ja välitön yhteiskunnallinen, yhteisöllinen, kansalaisten ja osuuskuntien omaisuus. Tämän lisäksi sallitaan sekaomistus sekä kunnioitetaan yhteisen edun mukaista yksityisomistusta, johon kohdistuu kuitenkin rajoituksia ja velvoitteita.

5. Luonnonsuojelu ja tuotannon suunnittelu

PSUV:n ohjelma ehdottaa luonnon säilyttämistä ja tuotannon suunnittelua niin, että se tyydyttää ihmisten kollektiiviset tarpeet harmoniassa ekosysteemin vaatimusten kanssa. Tämä toteutetaan mm. lisäämällä ekologisten tuotteiden kulutusta, julkisen liikenteen käyttöä, kehittämällä vaihtoehtoisia energiamuotoja ja nostamalla tietoutta energian säästämisessä.

6. Vallankumouksen ja itsenäisyyden puolustaminen

Puolueohjelmassa huomioidaan myös vallankumouksen, kansallisen itsenäisyyden ja yleisen turvallisuuden puolustaminen. Nämä tehtävät lankeavat kansallisten asevoimien (FAN) ja aseistetun kansan yhteiselle liitolle. Vallankumouksen keskeisenä strategiana on puolueen, kansan ja armeijan keskinäinen liitto. Maan puolustuskoneisto täydentyy kansan miliisillä, yhteisöneuvostojen puolustuskomiteoilla ja niiden reservivoimilla.

7. Valtio perustuu kansan valtaan

PSUV haluaa edistää kansanvallan neuvostojen valtaan perustuvaa valtiorakennetta, jonka hallintaan työläiset, talonpojat, opiskelijat, kotiäidit, sivistyneistö, taitelijat, pientuottajat ja -yrittäjät kaupungeissa ja maaseudulla voivat osallistua demokraattisesti ja tasavertaisesti.

Matti Laitinen
Lähde:
www.venezuelanalysis.com

.....Jatkoa sivulta 10

Oliko Lenin ”objektiivinen idealisti” vai dialektinen materialisti?

Dialektiikasta sisällöllisenä logiikkana

Oittisen ”todistuksen Lenin idealismista” toinen osa perustuu sille, että Lenin, objektiivisen ja konkreettisen totuuden käsitteen formuloija filosofisessa pääteoksestaan ”Materialismi ja empiriokritisismi”, hyväksyisi luineen karvoineen Hegelin dialektiikan**:**

VO: ” Samalla lailla Lenin hyväksyy - sen enempää miettimättä - Hegelin määritelmän dialektiikasta “sisällöllisenä logiikkana”, johon myös liittyy sitoutuminen objektiiviseen idealismiin (Kantin mukaanhan näet käsitteiden sisältö palautuu viime kädessä subjektista riippumattomaan todellisuuteen).”

Tämä on aivan yksinkertaisesti härski vale: Lenin ei suinkaan ole sitoutunut idealistiseen hegelistiseen dialektiikkaan**, vaan MATERIALISTISEEN MARXILAISEEN DIALEKTIIKKAAN, joiden eroista Marx itse kirjoittaa Pääoman I osan jälkisanoissa seuraavaa[5]:**

” Minun dialektinen metodini ei ole vain pohjaltaan erilainen kuin Hegelin metodi, vaan suorastaan sen vastakohta. Hegelin mielestä ajatteluprosessi, jonka hän ”idean” nimisenä muuttaa itsenäiseksi subjektiksikin, on todellisuuden demiurgi (luoja), todellisuuden, joka on vain idean ulkonainen ilmaus. Minulla päinvastoin ´ideaalinen´ ei ole muuta kuin ihmismielen heijastamaa ja ajattelumuodoiksi muuntamaa ´materiaalista´ maailmaa. ”

(Tästä lainauksesta muuten selvästi näkee, että “läntisen marxismin” tuhannesti kiroaman ´HEIJASTUKSEN´ (refection, ja että tajunta on sellaista olemukseltaan) on senkin tuonut marxismiin Marx itse, eikä Lenin.)

Mitä tulee Hegelin suhtautumiseen Kantin yleiseen ”tieteen logiikkaan”, niin Hegel lähtee liikkeelle siitä mihin Fichte lopetti, aivan kuten muutkin hänen jälkeisensä idealistit kuten Schelling ja Husserl, jotka päätyvät tieteen erityislaadun kiistämiseen. Hegel ei ”ota logiikkaa annettuna” eikä aseta kysymystä ”täydellisestä logiikasta” (ainakaan tässä ja nyt), vaan hän pitää logiikkaa tieteenalana tieteenalojen joukossa**, ja ryhtyy selvittämään, mikä olisi sen** (tutkimus)KOHDE**.** [6]

” Ennen kaikkea on tärkeää tehdä selväksi, mikä on se reaalinen kohde, jota Hegel tutkii ”Logiikan tieteessään”. Tämä on tärkeää, jotta alun alkaen voidaan säilyttää kriittinen välimatka hänen esitykseensä. ”Että logiikan tutkimuskohteena on ajattelu, siitä ovat kaikki yksimielisiä, tähdentää Hegel ”Pienessä logiikassaan”. Tuntuu täysin luonnollselta, että hän myöhemmin määrittelee logiikan ”ajattelua koskevaksi ajatteluksi”, tai ”omaa itseään ajattelevaksi ajatteluksi”. ”

Hegel siis ei tarkoita logiikalla suinkaan ainoastaan muodollista logiikkaa (jota kielellinen esitys kohteesta ei saa rikkoa), vaan myös mm. käsitteen- ja teoriamuodostuksen kysymyksiä.

Hegelin määrittelyssä logiikan (tutkimus)kohteesta on YHTÄ VÄHÄN MITÄÄN ERITYISESTI IDEALISTISTA KUIN FICHTEN MUODOLLISLOOGISESSA KRITIIKISSÄKÄÄN KANTIN ”OLIOTA SINÄNSÄ” VASTAAN**: ”das Ding an sich” EI OLE ”VÄÄRÄ KOSKA SE ON IDEALISTINEN”, vaan se on väärä, KOSKA SE ON LOOGISESTI kelvoton.**

Dialektiikka ”sisällöllisenä logiikkana” erotukseksi muodollisesta eli ”sisällöstä puhdistetusta” logiikasta **on VIELÄ OSUVAMPI MÄÄRITTELY materialistisessa kuin suinkaan Hegelin idealistisessa dialektiikassa. Kun muodollinen logiikka ei riipu sisällöstä, se ei riipu myöskään siitä, onko se sisältö ”henkeä vai ainetta”, ideoita vai materiaa. Sitä vastoin sisällöllinen logiikka on aina perimmiltään jompaa kumpaa. Dialektiikka sisällöllisenä logiikkana ENNUSTAA kahden tietyllä tavalla toisiaan vastaava dialektiikan, materialistisen ja idealistisen, marxilaisen ja hegelistisen, olemassaolon!**

Viitteet:

1) http://www.marx-seura.kaapeli.fi/archive/bernstein.htm
2) http://www.tiede.fi/keskustelut/viewtopic.php?t=22652
3) http://www.vapaa-ajattelijat.fi/lehti/artikkeleita/dial.html
4) http://www.marxists.org/archive/ilyenkov/works/essays/essay4.htm
5) http://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1938/09.htm
6) http://www.marxists.org/archive/ilyenkov/works/essays/essay5.htm
7) http://www.vapaa-ajattelijat.fi/keskustelu/read.php?5,14503
8) http://www.marx-seura.kaapeli.fi/
9) http://fi.wikipedia.org/wiki/Vesa_Oittinen

Venäjän parlamentin vaaleista

Kuva kirjoittajamme Sergei Skvortsovin viimevuotiselta käynnitä Tampereen Lenin museoon. Kuvassa mukana vaimo Jelena ja museon johtaja Aimo Minkkinen.

Viime joulukuussa pidettiin Venäjän Duuman eli parlamentin vaalit. Joitakin kuukausia sitten minä jo kirjoitin kuinka "demokraattiset" näistä vaaleista on tulossa. Kuitenkin todellisuus on ylittänyt kaikki odotukset.

Kysymys ei ole vaalien tuloksesta, joka ei voi yllättää ketään –"Yhtenäinen Venäjä"-puolue voitti ja yhteensä neljä puoluetta saivat paikkoja parlamentissa kuten ennustelimme jo aikaisemmin.

Kuitenkin, jos vertaamme näitä tuloksia niihin syyskuussa esittämiimme ennakkoarvioihin löytyy kuitenkin joitain eroja, vaikkakaan ei kovin merkittäviä. Kysymys on siitä, että presidentti Putinin lähdettyä vaalikampanjaan Yhtenäinen Venäjäpuolueen ehdokkaaksi ja ilmoitettuaan, että hänen henkilökohtainen kannatuksensa olisi Yhtenäinen Venäjä – puolueen kannatuksen tukena, koko paikallinen virkakoneisto hienosäädettiin Yhtenäinen Venäjä-puolueen voiton takaamiseksi. 50% oli liian vähän, oli päästävä vähintään 65% vaalitulokseen, koska Putinin oma kannatus oli näennäisesti 70%. Ja tämän suunnitelman toteuttamiseksi oli välttämätöntä lisätä vaaliuurniin väärennettyjä äänestyslippuja niin että muille puolueille tulleiden äänien vaikutus voitaisiin hajottaa ja niiden kannatuslukuja alentaa. (Tässä oli toisaalta myös syy vaalien korkeisiin ääniprosenteihin).

Kun sanoin, että todellisuus ylitti kaikki odotukset, tarkoitin jotain muuta – nimittäin virkakoneiston käytöstä. Viime parlamenttivaalien kampanjointi oli kenties likaisinta koko "Uuden Venäjän" historiassa. Kuten viime artikkelissani painotin, Venäjän vaalilainsäädäntö ehdottomasti sulkee tien Duumaan sellaisilta puolueilta, jotka eivät ole viranomaisten kontrollissa. Mutta sekään ei riittänyt! Ehdokaslistat alistettiin ensin Kremlin hallinnon hyväksyttäviksi ja lopuksi Putinille, joka henkilökohtaisesti veti viivan niiden listalla olevien nimien ja puolueiden yli, jotka eivät olleet toivottavia Putinin hallinnolle.

Tietenkään tässä ei ollut kysymys tasavertaisten edellytysten luomisesta vaaleihin osallistuville puolueille, oli vain Yhtenäinen Venäjää kaikissa erilaisissa versioissa. Liberaaliselta "Oikeistovoimien Liitolta" viranomaiset takavarikoivat heidän vaalimateriaalinsa sanomatta siihen mitään syytä. (Viranomaiset kuitenkin vihjailivat useita päiviä, että liberaalit olivat jollakin tavoin yrittäneet lahjoa heitä.) Viranomaiset sulkivat useita opposition internetsivuja ja monilta aktivisteilta - tämän kirjoittaja mukaan lukien - suljettiin internetin lisäksi myös kännykät. Eräs Orelin kaupungin aktivisti ja asiantuntija pidätettiin sen vuoksi, että häntä syytettiin kännykän varastamisesta!? Ilmeinen syy oli, että hän yritti paljastaa vaaliviranomaisia näiden omista laittomuuksista. Sama tuli esille joidenkin roistojen hyökkäyksissä opportunistisen "Venäjän Federaation Kommunistisen puolueen" vaalitilaisuuksia vastaan. Vihdoin Keskusvaalilautakunnan ääntenlaskenta varmistettiin taatusti laittomalla työryhmällä, joka koostui pelkästään "Yhtenäinen Venäjä"-puolueen jäsenistä.

Vaalien aikana erilaisia rikkomuksia tapahtui jatkuvasti. VFKP listasi ainakin 10.000 tällaista rikkomusta – ja tämäkin vain sellaisissa paikoissa, joissa heillä oli vaaliehdokkaita, ja kuitenkaan enemmistössä vaalipaikoista heillä ei ollut ehdokkaita. Monissa paikoissa vaalilautakunnat eivät yksinkertaisesti päästäneet heitä sisään enempää kuin tiedotusvälineitäkään. Todennäköisimmin viranomaiset ovat poimineet pois suurimman osan Oikeistovoimien äänistä ja varmasti myös pienpuolueilta. On erittäin epäilyttävää, että edellisissä vaaleissa niiden puolueiden, jotka eivät ylittäneet 7% äänikynnystä, ääniosuus oli 30% niin nyt se oli näennäisesti vain 9%.

Kaikesta huolimatta ensimmäinen "korjaus" tuloksiin tehtiin jo vaalipaikoilla. Tärkeimpänä tästä oli poissa olevien "äänestäminen". Joitakin päiviä ennen vaaleja selvisi internetistä, että kaikkialla oli tehty listoja sellaisista ihmisistä, n. 10-15% (merkitsee n. 20-25% äänestäjistä), jotka eivät olleet koskaan äänestäneet. Vaalilautakunnat saattoivat käydä äänestämässä heidän piolestaan, eikä ole epäselvyyttä, minkä puolueen hyväksi. Tällaisen käyttäytymisen huomaaminen on vaikeaa, vaikka paikalla olisi muidenkin puolueiden tarkkailijoita, (ja kuitenkin useimmissa vaalilautakunnissa "tarkkailijat" olivat "Yhtenäisen Venäjän" nimeämiä), eikä kukaan jaksa käytännössä tarkkailla vaalitoimitusta yhteen menoon 10 tuntia. Eräässä TV-ohjelmassa parlamentin jäsen Viktor Alknis julkisesti esitteli Moskovan lähellä sijaitsevan Klimovskin kaupungin keskusvaalilautakunnan puheenjohtajan antamia ohjeita vaalilautakunnille ja eri puolilta maata saatiin tietoja eri ihmisiltä, ettei todellinen äänestysprosentti voinut olla lähelläkään julkisuuteen annettuja lukuja.

Kummallisinta on, että näistä jättiläismäisistä ponnisteluista huolimatta Yhtenäinen Venäjä sai parlamenttiin vai 10 lisäpaikkaa – samansuuruisen lisäyksen sai myös VFKP, eivätkä paikkojen muutokset juurikaan muuttaneet Duumassa puolueiden voimasuhteita.

Sensijaan Yhtenäinen Venäjä sai paljon uusia vihollisia. Vaalitulosten väärentämistä arvostellaan nyt sekä oikealta että vasemmalta. Osa arvostelijoista on jopa entisiä Kremlin sätkynukkeja kuten esim. Isänmaallinen Venäjä-puolue. Opportunistinen VFKP teki valituksen vaaleista 22. joulukuuta. Tavallinen kadunmies taas totesi, että "viranomaiset olivat äänestäneet meidän puolestamme". On mahdollista sanoa, että enemmistö venäläisistä ei usko vaalien tuloksiin. Valitettavasti myös muutamat ulkolaiset ystävämme ovat ottaneet vaalien tulokset todesta. Äskettäin luin erään italialaisen kommunistin kirjoittaman artikkelin, joka kirjoitti, että vaaleissa Venäjän kansa antoi tukensa Putinin linjalle ja hänen taistelulleen "suurta bisnestä" vastaan jne. Kuinka kansa todella kannatti Putinin linjaa, siitä jo kirjoitin, mutta hälventääkseni Putinia koskevia harhakuvia käsittelen vielä muutamia häntä koskevia yksityiskohtia.

Kyllä, Putinin puheet ovat melkein anti-imperialistisia, mutta todelliset teot puhuvat toista. Ainoastaan tänä vuonna Putin on antanut tukensa YK:n Pohjois-Korean vastaisille sanktioille sekä allekirjoittanut ohjeen olla estämättä Nato-joukkojen olemista Venäjän alueella! jne. Jos analysoidaan Putinin laajalti mainostettua ponnistelua USA:n Itä-Eurooppaan aikomia ohjustukikohtia vastaan, tämä kamppailu muistuttaa enemmänkin antautumista. Mitä hän on tarjonnut USA:lle? Itä-Euroopan sijaan hän on tarjonnut ohjustukikohdan paikaksi Azerbaidsania (entistä neuvostotasavaltaa) ja Venäjällä Lähellä Leningradia sijaitsevaa uusinta tutka-asemaa. Ehkä tästä syystä jo aiemmin mainittu sopimus sallia Nato-joukot Venäjällä ratifioitiin niin nopeasti. Tämä on hyvin kummallinen strategia anti-imperialistiselle taistelulle: jos vihollinen haluaa naapuriin, päästäkää hänet kotiinne! Jos Amerikka hyväksyy tämän Putinin tarjouksen, he voivat ensimmäistä kertaa historiassa sijoittaa joukkojaan Venäjälle, ja aivan laillisesti.

Lienee myös tarpeellista sanoa jotain "Venäjän sotilaallisen voiman kasvattamisesta", johon monet ulkomailla tuntuvat uskovan. Todellakin, Venäjän armeija tarvitsee joka vuosi kymmenen uutta rakettia, muutamia lentokoneita ja panssarivaunuja. Jos tätä kutsutaan "armeijan vahvistamiseksi" niin silloin Putin on aito demokraatti.

Jos taas puhutaan "taistelusta suurta bisnestä vastaan", se kuulostaa melko naurettavalta, kun otetaan huomioon Putinin henkilökohtaisen omaisuuden suuruus – 40-70 miljardia dollaria, ja korostan, ei miljoonia vaan miljardia. Paljastuu, että Putin on yksi rikkaimmista ihmisistä maailmassa, kymmenen kertaa rikkaampi kuin vankilassa viruva pahamaineinen Chodorkovsky. Tuleekin kysyä, kuinka Putin aikoo taistella itseään vastaan?

Joten, vaalien tuloksena valtasuhteet Duumassa eivät muuttuneet. Mutta ehkäpä vaalien tuloksena oli, että Putin on vahvistanut asemiaan "kansallisena johtajana" antaen hänelle jonkinlaisen oikeuden säilyttää valtansa? Ei, se on vain taustamelua. Herra Putin ei ole eikä halua olla mikään "kansallinen johtaja" siinä mielessä, että suuri osa kansasta ehdottomasti luottaa häneen. Hänen todellinen kannatuksensa on n. 30% - viime vuonna saatoimme lukea johtavista sosiologisten keskusten tutkimuksista Putinin kannatuksen hurjasta noususta, vielä hiukan enemmän ja hänen kannatuksensa olisi noussut 200%:iin!

Putin ei myöskään halua "kansalliseksi johtajaksi" siinä mielessä, että hän haluaisi ohjailla uutta presidenttiä "ylhäältä". On olemassa monia syitä, mutta tärkein pitää sisällään sen, ettei Venäjällä koskaan ole ollut yhtä aikaa kahta tsaaria. On esitetty "ensin lähteminen ja sitten palaaminen"- vaihtoehtoa. Kuitenkin viimeisin Venäjän johtaja, joka näin on tehnyt, on Iivana Julma 1500-luvulla. Tuon jälkeen usko monarkismin ideaan on voimakkaasti horjunut. Niinpä on äärimmäisen epärealistista löytää presidentiksi sellaista persoonaa, joka syystä tai toisesta haluaisi luopua vallasta vain valmistellakseen Putinille tietä takaisin valtaan

.

Niinpä Duuman vaalit eivät ratkaisseet mitään ja pian Putinin täytyy erota. Vain vähän aikaan sitten hän parhaiden monarkististen tapojen mukaisesti nimitti seuraajansa – herra Medvedevin, joka taas on aiheuttanut USA:ssa suosiollisen reaktion. Tietenkin Medvedev hyvin toimivan vaalikoneiston avulla tulee ilmiselvästi valituksi presidentin virkaan; jopa hänen prosenttimääränsäkin tiedetään etukäteen, 74%.

Medvedev ilmoitti välittömästi, että hän tulee nimittämään Putinin hallituksensa pääministeriksi. Putinin seuraajasta ei ollut epäselvyyksiä, seuraaja olisi jompikumpi kahdesta henkilöstä, joko Ivanov tai Medvedev, mutta haluaako Putin todella pääministeriksi on vielä suuri kysymysmerkki. Tosiasiassa Venäjällä pääministeri voidaan erottaa yhdellä presidentin allekirjoituksella ja ilman mitään perusteluja erottamisen syistä, joten juonittelu Putinin tulevasta työstä jatkuu.

Joka tapauksessa todennäköistä on, ettei Kremlin linja tule muuttumaan. Kotimaan politiikassa se merkitsee suuren bisneksen etujen suojelemista – ulkopolitiikassa isänmaallisen pullistelun jatkumista, mutta samalla käytännön teoissa länsimielistä politiikkaa - eikä se voisi olla toisinkaan, koska Venäjän eliitti säilyttää rahojaan länsimaisissa pankeissa, jopa usein heidän perheensäkin asuvat lännessä.

Mutta tärkeintä on, ettei Putinin tuleva seuraaja pysty tyydyttämään kaikkia Kremlin valtaryhmien etuja. Niiden taistelu vallasta ja rahasta on ilmeinen – ja tämä taistelu voi nopeastikin horjuttaa maan poliittista vakautta. Venäjää hallitseva luokka on uuvuttanut itsensä. Muutokset Venäjällä ovat ilmeisiä.

Sergey Skvortsov
NKP:n keskuskomitean ensimmäinen sihteeri
Englannista käänsi Reijo Katajaranta

Alppilan Työttömät työnhakijat AlTyTy ry kymmenen vuotta

Nyt juhlitaan ja muistellaan 10-vuotiasta AlTyTy ry.tä ma 10.3.2008 klo 17-20 kakkukahvien ja ohjelmallisen illan merkeissä osoitteessa Sturenkatu 12, Kumppanuustalo Hannassa.

Poliittisesti sitoutumattoman yhdistyksen tarkoituksena on työttömien toiminnan kehittäminen alueen tarpeita vastaavaksi. Tavoitteena on jäsenten aktiivisen työnhaun tukeminen, työkyvyn ja työtaitojen ylläpitäminen,henkisen ja fyysusen hyvinvoinnin edistäminen. Tavoitteena myös tukea ja kehittää lähiympäristön sosiaalista hyvinvointia ja viihtyvyyttä sekä edistää työllistymistä ja vahvistaa mielekästä tekemistä.

Alppilan työttömien toiminta käynnistyi jo vuonna 1993 Helsingin Alppilassa työttömien itsensä toimesta Alppilan srk:n tiloissa mutta virallinen yhdistys perustettiin vasta 1997 ja viralliset yhdistyspaperit rekisteröitiin maaliskuussa 1998.

Kukkien ja muiden muistamisten sijaan onnittelut voi ohjata nyös yhdistyksemme tilille OP Pankki-554128-46275 työttömyyden torjuntaan.

Pyydämme ystävällisesti kertomaan yhteisenne/yksikkönne osallistujamäärän 5.3 mennessä altyty.ry@gmail.com

Vielä meinasi unohtua AlTyTy:n pyörittämä Alppilan Radiokerho, joka tuottaa ohjelmia pääkaupunkiseudulla kuuluvaan Lähiradioon,(100.3 MHz) ollaan kuulolla.

Antero N

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Tukholma alennusmyynnissä

Yksityistäminen on vauhdissa myöskin Tukholmassa. Kyseessä ei ole mikään tilapäinen ilmiö, vaan kyseesä on pitkäaikainen suunnitelma. Sosialidemokraatit aloittivat myymällä Tukholman Energian ja maanalaisen. Nyt porvarit jatkavat samaa linjaa.

Ehkä suurinta huomiota herätti ostoskeskuksen "Ringenin" myynti englantilaiselle Boultbeelle. Se aiheutti protesteja, kun heti ilmoitettiin 150% vuokrankorotuksista Yhtiön toimitusjohtaja Bo Falk totesi, että "Me ei olla mikään hyväntekeväisyyslaitos." Talossa on suuri määrä palveluasuntoja ja tietysti esimerkiksi suuri ruokatavaratalo nostaa vastaavasti hintoja.

Tukholman kaupunki uusi kaikki kolme suurta ostoskeskusta "Ringenin","Gallerian" ja "Fältöversten". Sitten kaikki myytiin alennushintaan. Lisäksi ainakin entinen Verovirasto, joka oli muutettu ylioppilasasuntolaksi myytiin. Asiassa vaikutti olevan myös suunnittelua toteutuksessa. Sosialidemokraattinen rahatoimenhoitaja selvisi ilmeisesti "kuiville" käymällä alkoholistikerhossa No 41 Farstassa. Kokoomuksen rahatoimenjohtaja puolestaan joutui laitokseen "kuivatettavaksi". Ilmeisesti hänen sijaisensa Karin Alvendal hoiti kiinteistöjen myynnin. Siinä meni myöskin 1000 huoneistoa saman tien 10,4 miljardin kauppahinnasta.

Käsitykseni mukaan, kun myydään ulkomaalaisille omistajille, niin on helpompi salata maksetut lahjukset ja ulkolaisella kapitalistilla ei ole kasvoja, joten voi härskisti nostaa vuokria. Ei voida suoraan osoittaa riistäjää. Myös Tukholman lääni on myynyt lukuisia sairaaloita viime vuosina Siitä on ollut seurauksena hoidon huononeminen ja valtavat sairaalatontit saadaan "parempaan käyttöön".

Olen itse maksanut veroja Ruotsiin noin 40 vuotta ja siten olen yksi niistä miljoonasta huiputetusta.

Ruotsin suomalainen Wäinö Pietikäinen

Kulttuuritalon historiasta

Tänä vuonna tulee 50 vuotta kuluneeksi Kulttuuritalon avajaisista. Koska ilmaisjakelulehdet eivät näytä "tietävän" Kulttuuritalon historiasta, niin lienee paikallaan kertoa hiukan muistikuvia siitä.

Lienen ainoa elossa oleva talon perustajajäsen. Olin silloin SKDL:n kunnallistoimikunnassa, jossa päätös perustamisesta tehtiin. Toisena perustajana oli SKP:n kaupunkikomitea. Rakentamiseen otti osaa noin 3000 talkoolaista. Itse olin Meilahden sairaaloiden demokraattisen yhdistyksen puheenjohtaja. Meillä oli silloin 12 jäsentä, jotka kaikki olivat mukana talkoissa ja lisäksi vielä pari työtoveria. Se osoitti työpaikkojen aktiivisuutta yhteisen talon saamiseksi. Ilmaisjakelulehdet "tietävät", että professori Alvar Aalto piirsi talon. Lisäksi he "tietävät", että jotkut pop-orkesterit ovat siellä esiintyneet

Muistan työväenliikkeen veteraaneja kunnallistoimikunnasta: Eino Saastamoinen, Nestori Parkkari, Juho Mehto, Anni Ikonen jne. SKDL omisti osakkeita Harjukadulla puutalossa ja Viipurinkadun ja Porvoonkadun kulmassa olleessa puutalossa. Olin niissä mukana kokouksissa.

Rakennusmiehet ymmärsivät, että kiivaana rakennusaikana tarvitaan paljon sepeliä Ja Palmberg ja eräs toinen rakennusyhtiö louhivat kallion sepeliksi ja saimme sopivan kuopan rakennukselle.

Porvarit olivat raivoissaan, että me saimme arkkitehdiksi maailman parhaan suunnittelijan Rahankeräykset ja talkootyö rahoittivat pääasiassa rakentamisen, joten lainan tarve ei ollut ylivoimainen. Tsekkoslovakia lahjoitti puhelinkeskuksen.

Entäs nyt? Kun asun Alppilassa ja usein pyöräilen talon ohi, niin olen havainnut, että siellä pidetään natsien ja hihhuleiden tilaisuuksia. Talo on kommunistien ja kansandemokraattien ja heidän kannattajiensa rakentama.

Soitin entiselle SKP:n Helsingin piirisihteerille Oiva Björkbackalle. Kysyin, että kuinkas se talo hävitettiin. Hän kertoi järjestöjen pantanneen talon ja kun kiinteistöjen arvot laskivat, niin tilanne kävi kestämättömäksi. Lisäksi hän kertoi puoluejohdon sekaantuneen kasinotalouteen.

Wäinö Pietikäinen viimeinen elossa oleva Kulttuuritalon perustaja.

Työttömyysaste

Työttömyysaste on EU:n paskanpuhumiskertoimella noin 7 prosenttia. Reilusti suurin osa uusista työpaikoista on tullut osa- ja pätkätyöpaikkoina. Tuohon asteeseen lasketaan kaikki jotka ovat olleet tutkimusjakson aikana vähintään tunnin töissä.

Työttömyysastelukujen parantuminen selittyy siis työllä, jolla kukaan ei tule toimeen. Miksi hallituksemme vaikenee siitä, että työvoimastamme vain noin 50 prosenttia on kokopäivätöissä? Siis yli miljoona ihmistä on osapäivätöissä ja pätkätöissä. Ennenkuulumatonta!

Monet eivät pidä työttömyysastetta hyvänä mittarina, koska se peittää kotiäitien, opiskelijoiden, vankien ym. samoin kuin työllisyyskoulutuksessa olevien osuuden. Nämä kun ovat myös työttömiä ja näiden osuudella söpö noin 7 prosentin työttömyysasteemme muuttuisi isoksi ja rumaksi yli 13 prosentin työttömyysasteeksi. Sekin olisi vain osa totuudesta. Jos laskisimme vain kokopäivätyössä olevat työllisiksi, niin silloin sanoisimme, että 21,2 prosenttia työtunneista jää käyttämättä. Se on niin ruma luku, että se on ylitetty vain 90-luvun laman alussa. Eli todellisuudessa työllistäminen ei ole juurikaan onnistunut. Sen sijaan tilastokikkailu on onnistunut.

Työttömät katoavat vain poliitikkojen tilastoista. Helsingissä leipäjonot ovat kolminkertaistuneet Hurstin mukaan. Se, että puhutaan edes työttömyysasteesta, kertoo sen, kuinka EU aikoo ratkaista työttömyyden: Puhumalla paljon ja kauniisti työttömien aseman parantamisesta ja esittelemällä tilastoja, joilla ei ole mitään tekemistä arkitodellisuuden kanssa. Tosiasiahan on, että EU:a kiinnostavat markkinat ja yritysten etu. Ja ne eivät ikinä ole olleet sama asia kuin Matti Meikäläisen etu.

Viimeisimmän verotilaston mukaan alle 10 000 euroa vuodessa saavia on yli miljoonakolmesataatuhatta. Eli noin 265 000 eläkeläistä näiden pätkätyöläisten lisäksi. Siis sinne köyhyysrajan alapuolelle. Oikeastaan köyhiä olisi enemmänkin, jos uskoisimme niihin puheisiin joissa väitetään suomalaisen keskipalkan olevan noin 2300 euroa kuukaudessa. Se on kuulemma ***säännöllisen työajan*** keskiansio. Sekin on varmaan vedettu taikurin hatusta ... Väittihän televisiouutinen siivoojien palkaksi 1600 euroa kuukaudessa. Kuinkakohan moni sai 500 euron palkanlisän tililleen?

Kaikkein raadollisinta työttömyysasteen tilastoinnissa on se, että sitä käytetään koko EU:ssa. Jos joku pörssissä kaunistelisi yrityksensä tilannetta samalla tavalla, hänen yrityksensä saisi roimat sakot ja toimihenkilöt vankilaa.

Kun hallitus esittää budjettiin valtionosuuden pudottamista terveydenhuollosta, se ei tarkoita, että valtio aikoisi parantaa terveydenhuoltoa. Ei, vaikka suurimmat puolueet hartaasti lupasivat parantaa terveydenhuoltoa ennen vaaleja. Se tarkoittaa vain sitä, että valtio maksaa yhä pienemmän osuuden julkisesta palvelusta. Lisäksi valtio on saamassa enemmän verotuloja kuin luultiinkaan. Niitä ei kuitenkaan laitettu kontien valtionosuuksien korotuksiin ja siis terveydenhoitohenkilökunnan palkkoihin. Herää siis kysymys, että millä tavalla hallitus sitten aikoo parantaa terveydenhuoltoa, kun rahaa ei anneta? - Luultavasti paskaa puhumalla, kuten ennen vaaleja.

Hannu Alm Helsinki

Paavo Heikkinen 70 vuotta.

Äskettäin 70-vuotispäiviään vietti Paavo Heikkinen. Hän syntyi Suomussalmen Alavuokin kylässä 7.1.1938. Tähän aikaan elämä oli kovaa. Paavon lapsuudenkoti oli pienviljelijätalous. jossa maa- ja karjatalouden tuotteet käytettiin omassa perheessä. Maitoa silloin ei myyty meijeriin.

Kansakoulun jälkeen siirryttiin ansiotyöhön 14- vuotiaana. Tähän aikaan metsätalouden 0-raja rikottiin myös näillä seuduilla ja tarjolla oli metsätöitä. Niinpä Paavo tekikin tukkia ja pinotavaraa siihen saakka kunnes siirryttiin suorittamaan asevelvollisuutta Kontiorantaan.

Armeijan jälkeen Paavo muutti serkkunsa kanssa siirtotyömaalle tientekoon Hämeenlinnan ja Rengon seudulle. Täälläkin olot olivat aika karut, joten täältä Paavo muutti aika nopeasti serkkunsa kanssa Helsinkiin rakennustöihin. Rakennustyöt eri työmailla (ympyrätalolla, kevytbetonielementtitehtaalla, Sasekalla, Kalastajatorpalla yms.) antoivatkin toimeentuloa useamman vuoden ajan.

Rakennustyömailla Paavo tuli kiinteästi mukaan työväenliikkeen toimintaan. Mieleen on jäänyt se, miten tärkeää on yhdessä puolustaa etujaan. Aina ei näin ollut. Monesti sai huomata, että kaikki ammattimiehet eivät aina aktiivisesti tulleet mukaan yhteisiin kokouksiin, koska he kykenivät voimallaan tekemään omat sopimukset.

Kalastajatorpalla Paavo hoiti pääluottamusmiehen postia. Rakennusliitto oli silloin vahvasti kansandemokraattien hallinnassa. Paavo kertoo muistavansa hyvin tilanteen, kun liiton johdon taholta ohjattiin SKDL:n kannattajia tietoisesti äänestämään liittokokousvaaleissa demareita. Sanottiin, että yhteistyön vuoksi demareille tulee antaa jalansijaa liiton johdossa.

Sasekalta Paavo sitten 60-70 luvun vaihteessa siirtyi Kätilö-opistolle, ensin apumieheksi ja pian sen jälkeen puutyöverstaalle. Remontoitiin ikkunoita, ovia, kalusteita yms. Tehtiin maalaus- ja muita remonttihommia.

Näinä aikoina Paavo liittyi myös SKP:n jäseneksi Kumpulan puolueosastoon. Tämä oli vaikeaa puolueen hajoamistaistelun aikaa. Alusta saakka Paavo teki työtä Tiedonantajaliikkeen hyväksi. Viime vuosina Paavo on työskennellyt ahkerasti Kansan äänen ja Suomen Työväenpuolueen rakentamisen parissa. Vuosien saatossa Paavo on ollut lukuisia kertoja ehdokkaana kunnallisissa ja valtiollisissa vaaleissa.

Siellä missä työtä on tehty mm. kirpputoreilla, lehtienjakohommissa yms. Paavo on ollut mukana. Viimeinen suuri työmaa oli, kun kerättiin STP:n rekisteröimiseen tarvittavat kannattajakortit. Paavo osoittautui kaduilla yhdeksi parhaista kerääjistä ja osoitti ihmistuntemuksellaan pääsevänsä hyvin lähelle tavallista ihmistä.

Järjestöväki, toverit ja ystävät onnittelevat Paavoa hänen juhlapäivänsä johdosta.

Juho Haavisto 60 vuotta

Marxinsa ja Lenininsä lukenut toimija miehen iässä

Helsinkiläisen järjestöväen piirissä vaikuttava Juho Haavisto syntyi 19. helmikuuta 1948 Helsingissä armeijan kantaupseeri-perheeseen.

Isän tinkimättömyys puolisonsa valinnassa oli johtanut välirikkoon suvun kanssa, koska morsian oli köyhästä torpparisuvusta. Mikään painostus ei kuitenkaan ollut saanut isää muuttamaan mieltään, ja hän oli sanonut menevänsä naimisiin sen naisen kanssa, jota rakastaa, ei muiden!

Isän pikainen kuolema kuitenkin jätti Juhon sisaruksineen jo lapsena äidin kasvatuksen ja esimerkin varaan, seikka, joka Juholle isän puutteesta huolimatta merkitsi paljon ja antoi lähes kaiken.

Äidin antama poliittinen kasvatus alkoi jo varhain musiikin keinoin, kun perheen lapset oppivat kolme marssia: Internationaalin, Neuvostoliiton hymnin ja Marseljeesin. Kotona vallitsi laaja suvaitsevaisuus ja avara ilmapiiri. Äiti, Juho ja sisarukset saattoivat keskustella syvällisistä asioista joskus jopa yötä myöten.

Äidin perintöä on seuraavakin määritelmä: Kommunismin aate on hyvä, mutta sen ihan kaikilla kannattajilla ei tee mitään! Tehtaankadun kansakoulun mieleenpainuvimmat muistot 1950-luvulta liittyvät nekin politiikkaan. Yleislakon 1956 aikaan ei työläistaustaista Juhoa ja hänen luokkatoveriaan päästetty kouluun, koska työläisten oli saatava tuntea lakkonsa seuraukset.

Kun samaisessa opinahjossa Juhon luokanopettaja oli lausahtanut "yhden suomalaisen vastaavan kymmentä ryssää" oli luokkatoveri salamannopeasti heittänyt opettajalle takaisin: "eivätkö suomalaiset osanneet laskea?" Seurauksena opettaja käytti valtaansa ja poisti terävän oppilaansa luokasta.

Tukea Kansan äänelle

Reijo Katajaranta 20,00 e, Juha Kieksi 20,00 e, Hannu Kautto 20,00 e, Heikki Männikkö 52,00 e, Tarja Männikkö 10,00 e, Larmo Lehtola 10,00 e, Wäinö Pietikäinen lipaskeräyksellä 54,95 e, Juhani Tanski 15,00 e, tuntematon tukija 100 e, Esko Auervuolle 10e, Kalevi Wahrman 20e.

OKO 554114-227966

Vapputervehdys Kansan äänelle

Tervehdykset palautetaan 21.05.2008 mennessä Reijo Katajarannalle (os. Sunilantie 10 D, 00720 Helsinki, Heikki Männikölle (os. vellamonkatu 6 A1, 00550 Helsinki) tai *Kansan* äänelle os. PL 780, 00101 Helsinki.
Henkilötervehdys 2 € ja järjestötervehdys 10 €.

Paikkakunta / kylä / kaupunginosa

Nimi	Maksu/e
Tervehdykset yht. euroa	

VALTTERILLE

Kirpputori pidetään lauantaina ja sunnuntaina 15-16.3.2008. Pöydän numero on 827. Tänne toivomme tavaralahjoituksia Kansan äänen ystäviltä.

Tavaran tulee olla puhdasta, ehjää ja ruostumatonta, jotta sitä voi kirpputorilla myydä. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita, radioita, kameroita, kahvinkeittimiä tms., ne menevät hyvin kaupaksi. Tavaralahjoituksista pyydämme ottamaan etukäteen yhteyttä joko Tarja Männikköön p. 050 432 0777 tai Esko Auervuolteeseen p. 040-707 3576 tai tavaran voi tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta, olemme paikalla lauantai-aamuna klo 7.30 ja sunnuntaina klo 8.30.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin tukeneet toimintaamme.

terveisin Riitta ja Tarja

Laulaminen Johanneksen kirkon poikakuorossa Cantores Minoreksessa oli lapsuudenkodin sallivaa vaikutusta sekin. Äiti halusi tukea poikansa luontaista suuntautumista laulutaiteeseen ja piti kirkon musiikkitoimintaa mahdollisuutena saada korkeatasoista opetusta lapsilleen.

Säveltäjä-professori Ahti Sonninen oli määritellyt Juhon äänialan harvinaisen laajaksi ja kannusti nuorta kuorolaista antamaan elämänsä laulutaiteelle.

Tietokirjojen lukeminen kiehtoi Juhoa jo silloin, kun Richardinkadun kirjastossa häntä ei päästetty aikuisten puolelle lainaamaan "oikeita" kirjoja satukirjojen asemasta. Niinpä sitten, kun lupa lainata aikuisten puolelta oli äidin avulla saatu, alkoi Juhon paneutuminen tietokirjojen maailmaan. Tietämättä etukäteen valitsemansa kirjan sisältöä oli Juho jo 12-vuotiaana lukenut Hrustsevin 'Tie kommunismiin'-teoksen ja antanut siitä mielessään murskaavan tuomion.

Kirjojen lisäksi elokuvat valtasivat nuoren miehen mielen. Elokuvateatteri Capitolissa, jossa esitettiin neuvostoliittolaisia elokuvia, tutustui Juho mm. Mihail Rommin elokuva-klassikkoon:'Arkipäivän fasismi'.

Näistä lapsuuden lähtökohdista ja mieltymyksistä on sittemmin kehittynyt se järjestöväen tuntema Juho, vankka mies, joka on lukenut harvinaisen laajasti marxilaisuuden perusteoksia ja joka tekee hänestä harvinaislaatuisen työväenluokan tulisieluisen vaikuttajan.

Toverit, ystävät ja toimitus toivottavat Juholle mitä suurinta onnea!

❑ ❑ ❑

Hermannin Naisten vuosikokous ma 7.4.08 klo 18.00 Hermannin kerholla. Esillä sääntömääräiset vuosikokousasiat.

Tervetuloa
Johtokunta

Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston jäsenkokous tiistaina 18.3.08 klo 18.00. Kokouspaikka selviää myöhemmin. Käsitellään ajankohtaiset poliittiset ja järjestölliset asiat sekä vuosikokousvalmistelut.

SFT toimii

SFT:n vuosikokous pidetään perinteiseen tapaan pitkäperjantaina 21.3. klo 12.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Kahvitarjoilu.

Jäsenet ja ystävät Tervetuloa.

***

Helsingin Työväen Vappumarssiyhdityksen toimikunnan kokous tiistaina 26.2. klo 18.00 Kirvesmiesten kerholla os. Mäkelänkatu 8.

Vappumarssin onnistumisesta kiinnostuneet. Tervetuloa.

Tapahtumia

EU:n Vastaisen kansanrintaman toimikunnan kokous pidetään 13.3.08 Her4mannin kerholla Hämeentie 67 klo 18.00. Käsitellään mm. kunnallisvaaleihin ja STP:n järjestäytymiseen liittyviä tehtäviä, kevään toimintaa ja vuosikokouksen valmistelua.

Tervetuloa kaikki jäsenet ja ystävät.

"Sosialismin näköalat ja kommunistisen liikkeen tehtävät tämän päivän maailmassa"

Seminaari

sunnuntaina 9.3. klo 11.00 - 14.00
Helsingissä Hermannin kerholla, Hämeentie 67

Alustavat puheenvuorot:
Sergei Skvortsov, NKP:n pääsihteeri
Heikki Männikkö, Kommunistien Liitto

Kaikki kiinnostuneet, tervetuloa
Järjestää Kommunistien Liitto

STP:n Liittokokous

STP:n Liittokokous kokoontuu lauantaina 19.4. klo 11.00 - 16.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67.

Kokouksessa käsitellään liittokokousasiat, puolueen organisoitumisen kysymyksiä, hyväksytään sääntömuutos ja periaateohjelma.

Tervetuloa jäsenet ja kaikki asiasta kiinnostuneet
Kahvitarjoilu

Hallitus

Paavo Heikkisen 70 v ja Juho Haaviston 60 v

onnittelutervehdykset

Esko Auervuolle
Reijo Katajaranta
Jukka Vaahtera
Teuvo Kauhanen
Heikki Männikkö
Timo Nieminen
Matti Orava
Tarja Männikkö
Riitta Auervuolle
Kaija Siippainen-Wahrman
Esko Koivisto
Heikki Koivisto
Kalevi Wahrman
Jouko Nevalainen
ja Paavo Heikkinen ja Juho Haavisto onnittelevat toisiaan.

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa
100,3 MHz
Keskiviikkona
- 5.3.2008
- 2.4.2008

klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa
100,3 MHz
jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

JULKAISIJAT:
Suomen Työväenpuolue STP
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Suomen Työväenpuolue STP
Os. PL 700, 00101 Helsinki
www.tyovaenpuolue.org/
sähköposti: tyovaenpuolue@suomi24.fi
Sampo 800017-70626472

EU:n vastainen kansanrintama ry
www.euvkr.com
euvkr@euvkr.com

Kommunistien Liitto ry
http://kommunistienliitto.tk/

Juche-aatteen opintoyhdistys -
The Society for Study of the Juche idea
Kytömaantie 174, 32200 Loimaa, fax (02) 762 2444
http://juche.vunet.org/
juche.aate@saunalahti.fi
Pyydä suomenkielistä aineistoa korealaisesta sosialismista!

KOMINFORM
Ikkuna todelliseen maailmaan
www.kominf.pp.fi
Maksuton internet-uutispalvelu. Liity maksuttomille postityslistoille! Web-sivuilla suomenkielisiä katsauksia sekä luokkataistelun että geopolitiikan näkökulmista.
PL 182, 00811 Helsinki
p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

Kummallisia kysymyksiä Kemijärvellä

Kemijärveltä ja Summasta saapui 4. helmikuuta runsaat 500 mielenosoittajaa osoittamaan mieltään Stora Ensolle, Vanhasen hallitukselle ja Eduskunnalle.

Miksi me kemijärveläiset selluntekijät ja massaliike olemme kuin syytetyn penkillä ja meidän on todistettava monin eri tavoin, että sellun tekoa Kemijärven sellutehtaalla täytyy jatkaa? Kaiken lisäksi perusteluitamme ei tahdota uskoa, vaikka tukenamme ja laskelmia tekemässä yhdessä kanssamme on ollut laaja joukko alan parhaita asiantuntijoita. Meidän on täytynyt laskea tarkasti Kemijärven sellutehtaan tekemä voitto ja rahansiirrot Kemijärveltä Stora Ensoon. Ne ovat olleet vuoden 1995 lokakuun puolivälistä tähän päivään saakka 120 miljoonaa euroa. Vain pakon edessä omistajien ja yhtiön on täytynyt myöntää tietojemme olevan oikeita. Miksi yhtiön valheellisiin tietoihin on uskottu kuin lain tauluihin?

Kemijärven sellutehtaan liikevaihdon osuus koko Stora Enson liikevaihdosta on alle prosentin, mutta parhaimmillaan meidän tekemämme voitto on ollut koko Stora Enson voitosta melkein 10 prosenttia. Sijoitetun pääoman tuotto vuodessa Kemijärven sellutehtaalla on korkeimmillaan ollut seitsenkertainen koko konsernin sijoitetun pääoman tuottoon verrattuna. Vuosina 1999 — 2005 se oli yli viisikertainen. Kaikki asetetut taloudelliset tuottovaatimukset on ylitetty koko ajan. Jos Stora Enso yhtiönä on rapakunnossa, kuten pääministeri on todennut, on erikoinen tapa tervehdyttää yhtiötä sulkemalla sen parhaiten tuottavia osia. Eikö silloin yhtiön rapakunto vain pahene?

Miksi meidän oli nostettava esille myös Kemijärven sellutehtaan sulkemisen hirvittävä taloudellinen vaikutus maamme uusiutuvan energian tuotantotavoitteisiin? Eikö asia olisi kuulunut Elinkeinoministeriölle? Euroopan Unionin asettamaa 38 prosentin tavoitetta pidetään järkyttävän kalliina varsinkin jos uusiutuvaa energiaa tuottava Kemijärven sellutehdas vielä suljetaan. Elinkeinoelämän Keskusliiton käyttämillä laskutavoilla laskien Kemijärven sellutehtaan sulkeminen maksaisi Suomen valtiolle, maamme teollisuudelle ja kaikille kansalaisille melkein miljardi euroa. Viimeistään tuo rahamäärä — miljardi euroa — pitää avata kaikkien silmät.

Kemijärven sellutehtaan toiminnan jatkaminen, uusien tuotantosuuntien etsiminen ja metsän biomassasta tehtävien uusien biopolttoaineiden valmistaminen on itälappilaisten ihmisten, suomalaisen metsien jalostamiseen liittyvän tutkimuksen, metsäteollisuuteen liittyvän konepajateollisuuden ja koko kansakunnan etu. Olemme tulleet tänne Helsinkiin esittämään vain yhden vaatimuksen, runsaiden raaka-ainevarojen keskellä sijaitsevan Kemijärven sellutehtaan toimintaa täytyy jatkaa. Se on ainoa vaatimuksemme.

Juha Pikkarainen
Kemijärvi

Markkinatalous, Fortum ja metsäjätit

Markkinatalouden toimijoista esitetään mitä kummallisimpia väitteitä. Tämän vuoksi on paikallaan toistaa mitä, valtion omistaja ohjauksesta vastaavat poliitikot, sekä Osakesäästäjien Keskusliiton pj Jarmo Leppiniemi jne sijoitusalan asiantuntijat ovat meille mm Kemijärven ja Summan tehtaiden lakkauttamisien yhteydessä kertoneet. Heidän mukaansa pörssiyhtiön ensisijainen tehtävä on tuottaa maksimaalisesti rahaa omistajilleen, sijoittajille.

Fortumin kohdalla Energian tuottaminen edullisesti tai työpaikkojen luominen ovat yhtiön kannalta toissijaisia, toki täysin pakollisia tehtäviä joita ilman rahanteko sijoittajille ei ole mahdollista. Yrityksien johto palkitaan samoin perustein, ei työpaikkojen luomisesta tai edullisista hinnoista vaan rahanteosta. Nämä ovat markkinatalouden perusfaktat. Fortum on normaali pörssiyhtiö, josta valtio, eli me kansalaiset omistamme hiukan yli puolet. Kun syytämme Fortumia tai jotain muuta pörssiyhtiötä rahanteosta, mielestäni meidän pitää kyseenalaistaa silloin myös itse markkinatalous. Itse en luota nykyisen kaltaiseen, kansalaisten työpanosten, täysin vapaaseen riistoon perustuvaan markkinatalouteen.

Miten asioita voisi muuttaa, on jo toinen juttu. Ensisijainen asia olisi saada maamme johtoon henkilöitä jotka arvostavat enemmän ihmistä ja pelkäävät vähemmän sijoituspääomaa. Nämä puolestaan voisivat aloittaa vaikkapa rukkaamalla kilpailulainsäädäntöä kilpailua edistävään suuntaan. Esimerkiksi niin, että kilpailulaki pakottaa lopettavan yrityksen myymään toimintansa markkinoilla tarjottuun hintaan, tai vähintäänkin yrityksen kiinteistöt ja maa alueet uusille toimijoille. Näin ei ole tapahtunut Kemijärven eikä Summan kohdalla vaikka oikeita ostotarjouksia on tehty useita.

Nämä vaatimukset eivät ole yrityksen kannalta edes kohtuuttomia. Yritys saa myymisestä rahaa ja toisaalta yrityksen investoinnit on maksatettu yrityksen työntekijöillä ja tuotteiden loppukäyttäjillä jo moneen kertaan vuosikymmenien aikana.

Suurin syy mm metsäyhtiöiden kilpailuhaluttomuuteen on kilpailun tuoma hintojen laskeminen. Toisaalta rahanteon maksimoimiseksi, voittoa tuottavia tehtaita kannattaa ajaa alas korkeamman kustannustason maista, kun tuotantoa voidaan samanaikaisesti lisätä ilman hintojen laskemisuhkaa nopeasti Eucalyptus-puuta tuottavalle sademetsävyöhykkeelle.

On turha syyllistää yhtä ainoata pörssiyhtiötä, kun kaikki suuryhtiöt toimivat samalla tavoin, eli tavoittelevat markkinoilla määräävää asemaa hintojen maksimoimiseksi sekä siirtävät tuotantoaan sinne missä tuottaminen on edullisinta.

Kalevi Laakko

Kansalaisliike vuokrankorotuksia vastaan Helsingissä

Kansalaisliike tuomassa viestiään eduskunnalle.

Viime vuosina asumiskustannukset ovat pääkaupunkiseudulla nousseet kohtuuttomasti. Isku päähän tuli Herttoniemen asukkaille, kun Helsingin kiinteistöviraston tonttiosasto vähän ennen joulua lähetti alueen asuntoosakeyhtiöille kirjeen, jossa ilmoitettiin kaupungin tontinvuokrien korotuksista, kun nykyinen vuokrasopimus lähiaikoina umpeutuu. Ilmoitetun korotuksen vaikutus asumiskuluihin tulisi kirjeen mukaan olemaan 1,7 •/m²/kk. Korotus nykyiseen tasoon olisi n. 15 -kertainen ja vuokra olisi tämän jälkeen suurin asumiskustannuksia korottava tekijä. Esimerkiksi 70 m² asunnossa yhtiövastikkeen korotus tulisi olemaan 115 • kuukaudessa.

Kaupunki perustelee vuokrankorotuksia asukkaiden tasapuolisella kohtelulla. Helsingin tonttivuokrat määräytyvät v. 1980 tehdyn päätöksen mukaan siten, että vuosivuokra on 4 % tontin laskennallisesta hinnasta. Tämä taasen määräytyy tontin rakennusoikeuden kerrosneliömetrien arvosta, joka esimerkiksi Herttoniemen alueella eräässä esimerkkitapauksessa oli 386 •/kerrosneliömetri. Tällaisella vuosivuokralla asukkaat maksaisivat tontin kaupungille 25 vuodessa.

Herttoniemen asukkaat kokoontuivat tammikuun lopulla "kapinakokoukseen", jossa päätettiin aloittaa kansalaistoiminta tonttivuokrien kohtuullistamiseksi. Samalla kehotettiin muitakin kaupunginosia liittymään tähän "tonttivuokraajat-kansalaisliikkeeseen", koska vuokrasopimusten uusimisia on tulossa lähimmän 10 vuoden sisään mm. Ruskeasuolla, Roihuvuoressa, Puotilassa, Mellunmäessä, Myllypurossa, Vartiokylässä, Vuosaaressa ja Jakomäessä.

Tontinvuokraajat-kansalaisliikkeen lähetystö kävi 30.1.2008 jättämässä Helsingin kaupunginvaltuustolle kirjelmän, jossa todettiin lähes kaikkien vuokrankorotusuhan alla olevien kerrostalojen olevan putkiremontti-iässä Esimerkkitapauksessa mainittiin, että täyssaneerauksen ja vuokrankorotuksen jälkeen yhtiövastike em. 70 m² asunnossa olisi 689 • /kk. Ei voida puhua enää kohtuullisista asumiskustannuksista.

Kirjelmässä muistutetaan, että 27 vuotta sitten päätetyt vuokrienmääräytymisperusteet eivät sovellu tähän päivään eivätkä vanhojen vuokrasopimusten uusimiseen. Helsingissä sovellettu rakennusoikeuden arvo huomioiden tontinvuokra (4 % tontin laskennallisesta hinnasta) on hyvin korkea. Näistä syistä johtuen esimerkiksi Oulussa vuosivuokra on viidennes ja Tukholmassa puolet Helsingin tasosta. Kun lisäksi vuodesta 1980 uudet vuokrasopimukset on sidottu indeksiin, on vuokrataso ratkaisevasti riippuvainen sopimusajankohdasta ja sopimusajan pituudesta

Kirjelmän lopussa todetaan."Kun suurin yksittäinen asumiskustannuksia aiheuttava seikka, tonttikustannukset, on kaupungin määräysvallassa, tulisi tonttihintojen ja -vuokrien määräytymisperusteiden olla sellaiset, että vuokra määräytyy maavuokralain mukaisesti kohtuulliseksi, kaikkia asukkaita kohdellaan tasapuolisesti ja syntyy poliittisten linjausten mukaista laadukasta, monipuolista ja kohtuuhintaista asumista".

Asukastoiminnan aktiivinen liikkeellelähtö johti tulokseen. Kokouksessaan 13.2.2008 Helsingin kaupunginvaltuusto hyväksyi ponnen, jossa se edellyttää kaupunginhallituksen selvityttävän, miten tasapuolisesti ja yhdenvertaisesti tonttivuokrat ovat kehittyneet1.10.1980 tehdyn päätöksen jälkeen, jotta asumiskustannukset olisivat kohtuullisia

Kansalaistoiminnan toinen vaihe on alkanut, kun tontinvuokraajat-kansalaisliike käynnisti adressin keräyksen tavoitteenaan tontinvuokrien puolittaminen. Adressissa esitetään, että "Helsingin kaupunki alentaa asuinkiinteistöjen tonttien vuosivuokraa niin, että se on 1-2 % tontin laskennallisesta hinnasta nykyisen 4 % sijasta sekä kohtuullistaa tontin laskennallisen arvon määräysperusteet". Adressin keräys jatkuu syyskuun alkuun saakka, joten meillä on mahdollisuus tehdä tästä voimakas tuloksiin johtava kansanliike. Adressin voi käydä kirjoittamassa netissä osoitteessa: www.adressit.com/tonttivuokra. Adressin paperiversioita voi tilata osoitteesta: heikki.tervahattu@gmail.com.